

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 28 (1528) • Субота, 15 лютого 1997 року • Ціна договірна

Все, чим живу, все, що люблю, водою стрітенською окроплю

Сьогодні — Стрітеня. Завана в народі говорили: цього дня зима зустрічається з весною. Вони сперечаються. Якщо до вечора потепліє, то, отже, весна перемістила суєрнію. А якщо... Та хоч би як там було, все одно весна приходить неслінно: застарило поступатись новому.

Цього дни святили воду. І вірили, що вона чудодійна. Нею натуралі хворі мисли і здоровішали. Особливо обертала вона від «поганого» ока. Господар

кропив нею і річку, і садibu — щоби всі здорові були, щоби расно роллин жито-пшениця і всяка пашиння. Чумаки кропили волів та воян, щоби диho не спитало в дорозі.

Нам би цих чудодійних сил сьогодні! Щоби в домі кожного було світло й затишко, щоби сад-город родив расно. Щоби добро було з нами, а лихо згинуло.

Та ми знаємо: споліватися насамперед варто на власні сили — і фізичні, і духовні. Тож окропимо наші надії стрітенською водою, засукаємо рукава й будемо наполегливо працювати. Щоби хліб і до хліба все було, щоби духовність наша була висока. А будинним рукам до нашого багатства — зає!

Зімік Юрія ВЕНГЕРША.

У Грузії нас підтримують

Учора Голова Верховної Ради України зустрівся з Президентом Республіки Грузія Едуардом Шеварднадзе. Під час переговорів обидві сторони відзначили високий рівень міжпарламентського співробітництва і висловилися за продовження співпраці у міжнародних організаціях, зокрема у Міжпарламентській Асамблеї Ради Європи.

Літери обох країн обмінялися думками щодо розширення НАТО на Схід та подальшої долі СНД. За словами грузинського президента, він підтримує ідею України щодо підписання уголи про особливе партнерство між нашою країною та альянсом і вважає, що треба визначитися: бути чи не бути СНД. «Якщо ні, то нам треба створити більш ефективне об'єднання», — зауважив він.

На думку Олександра Мороза, позиції України і Грузії багато у чому збігаються. Він також підкреслив, що підтримує ідею економічної інтеграції, оскільки вона відповідає дуhoи часу, охлок вважає, що перш за все наголоє треба робити на зменшенні двосторонніх торговельно-економічних відносин.

Олександр Мороз на Донеччині

Голова Верховної Ради України Олександр Мороз прибув вчора з робочим візитом до Маріуполя Донецької області. Він зустрівся з депутатами міськради і активом приморського міста.

Олександр Мороз відвідав киснево-конвертерний цех акціонерного товариства «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча» і виступив на прес-конференції, присвяченій 100-річчю металургійного гіганта.

Голова Верховної Ради провів прес-конференцію.

Став кордон «прозорини»

Шоправда, не для всіх, а лише для постійних мешканців Ренійського, Ізмаїльського та Кілійського районів Одещини. Згідно з новим порялком відтепер вони можуть відкрити прикордонні повіти Румунії за українським паспортом і видаваною на півроку вкладкою до нього.

Реформатори ставлять на казначейство

Міністр фінансів України Валентин Короневський поінформовав журналістів напередодні дня святого Валентина про виконання бюджетних показників 1996 року.

Жодного коменту на адресу міністерств і відомств або керівників структурних підрозділів органів фінансової системи не пролунало. Як так: доходи частини зеленого і державного бюджетів недоворотили більш як по 4 мільярди гривень, лише через скорочення промислового виробництва не судилося мобілізувати понад 800 мільйонів гривень акцізного збору та податків на додану вартість і на прибуток. Через зборгованість по податках бюджет недоотримав торік 3,5 мільярда гривень. А через зростання кредиторської і дебіторської зборгованості підприємств — ще 1 мільярд. Єдина втіха, на думку міністра кушів фінансів (до зеленого бюджету надійшло лише 30,1 мільярд гривень, або 37,6 відсотка річних призначень), що вдалося втримати заплановані параметри дефіциту держбюджету.

(Закінчення на 2-й стор.)

Читайте а суботньому випуску:

Хроніка огніє «квітупняції», яке дорого обходиться Україні

3 стор.

Нвш првроп — над найвищими вершинами світу

6 стор.

Як врмія високе пвртійне нвчпльство від комерів боронити

3 стор.

Розмова із злочинцем, який просидів у в'язниці 35 років і пишається тим

10 стор.

Джентльмени в «Курені»

13 стор.

Новий голова — нова політика

Четвертим за час існування парламенту Кримської автономії спікером став 38-річний член фракції «Творення» Анастолій Грищенко.

Його заступниками стали Анатолій Данилюк (фракція «Творення»), Федат Чубаров (фракція «Курпай») і Геннадій Рубцов (помірковано проросійська фракція «Єдність»). Депутати також повністю сформували склад Президій ВР автономії, а головне — скасували чотири нормативно-правові акти Криму, іди яких прибулинин Президент і передав до Конституційного суду України.

Кредити на зупу?..

Дошка пошани

Кривіа. Підпальник Кіндрат при світлі каганця читає свіжу газету, підпальник Юрик дулою наганяє відракову кассу...

— Одина, двох, три... Як думавши, трьох красолін вистачить на зупу?

— Дає з повоіною! — Кіндрат узяв очі в степло і зачав шось гаряче шепотіти.

— Що ти таке верзеш! Як я, по-тосму, красоліну подляю?

— Де наші лантухи? — нарешті прийшов до теми Кіндрат і заходився нишпорити під нарами.

Дошка закінчується на 4-й стор

Проблема титиня

АКТИВІ ВІДПОВІДІ НА ЗАГУЛИ?

«Нульовий варіант»: хроніка однієї «капітуляції»

Наш коментар

Скільки можна наступати на граблі?

9 грудня 1994 року в Москві був підписано угоду між Україною і Російською Федерацією про врегулювання питань, правовстановлення стосовно зовнішнього державного боргу та активів колишнього СРСР.

Після провалу спроби серпневого переносу і проголошення Україною незалежності тодішні керівники держави доклали максимум зусиль до розподілу активів і пасивів колишнього СРСР. І врешті 4 грудня 1991 року Україна в особу уклала на себе зобов'язання обслуговувати 16,37 відсоток зовнішнього боргу СРСР та прийняла право власності на такий самий відсоток активів Радянського Союзу.

13 березня 1992 року глави урядів — учасників СНД — підписали Протокол про зовнішній борг та активи, за яким протягом місяця їм мала бути надана інформація про наявність активів колишнього СРСР на кордоні.

20 вересня 1992 р. Росія і Україна, учасниці СНД створили Комісію по-

нових представників з питань, пов'язаних з правонаступництвом держави, готової, що становить взаємний інтерес, державної власності, державних архівів, боргів і активів Союзу СРСР.

Проте комісія проснулася до жовтня 1992 року, коли її діяльність було призупинено. Шопенка, 15 вересня 1992 року в її засіданні було запропоновано: «1. Створити робочі групи експертів з вивчення й аналізу балансу і інших матеріалів, таких: валютно-фінансових установ: Держбанк СРСР, Держархив СРСР, Зовнішсхекобанку, Міжнародного банку економічного співробітництва, Міжнародного інвестиційного банку, Ізокембанків».

Відомі й починається незрозуміло. Зокрема, 28 листопада 1992 року у Москві між Україною і Російською Федерацією було підписано протокол, відповідно до пункту 1 якого Україна перепала Російській Федерації на тимчасовій основі повноваження на керування зовнішнім боргом та фінансовими активами колишнього СРСР у частині, що припадає на частку України. Мей-

протокол діяв лише трохи більш як місяць і фактично був дезавуюваний наступною МЗС на підставі укладу України. Проте, він став опорою для РФ у наступних діях, і Росія фактично почала однобічною обслуговувати зовнішній борг колишнього СРСР.

Підписання угоди ініціювали (лист від 7 вересня 1994 року на адресу Президента і Прем'єр-міністра) міністри — фінансів, економіки та голова правління НБУ, в кожному з яких обґрунтували необхідність такого кроку.

Сума боргу на час підписання угоди становила 2,7 мільярда доларів... Словом — безпосереднім учасником поїлу.

Темна сторінка історії

Володимир ГЕТЬМАН, народний депутат України

— Насамперед я переконаний, що підписання угоди — темна сторінка української історії. Сторінка невідомої, невідомої і можливої ідеології, про яку ніхто з нас не знає. Бо і західні партнери попереджали, і ми самі розуміли, що відмова від активів і пасивів — це справді велика дилема. Інколи на Заході до мене приходять люди, які мене знають, запитують: «Пане Гетьмане, як бути з авантажем колишнього Держбанку СРСР, які знаходяться на рахунках Бундесбанку і не розбюджетовані?» Коли інтер'єр розглядає, російський уряд, маючи величезні інформаційні ресурси, знає, де і скільки грошей лежить по різних банках, у тому числі й злочинний запас.

Отже, треба відверто сказати, що великої дорості насамперед ми припустилися, коли у грудні 1992 року пани Пинзеник, Терехов, Сивульський і мена треба називати, бо так воно є — підписали тимчасову угоду про те, що вони приймають «нульовий варіант» і відмовляються від активів і пасивів. Російський: така угода була підписана у грудні 1992 року, і з тім не порівняється, ні в кого нічого не співпало.

Але справа підлягає. Придавали Україні. Я був категоричним противником виходу з рубльової зони. Одна з причин — не було розділеного балансу центрального банку і винирених розрахунків. Крім того, ми не знали, в якому стані були розрахунки між країнами, які є активні і пасивні, що можна розділити. Я тоді попередив колишнього Президента України Леоніда Кравчука про те, що це — велика стратегічна помилка, і ми після виходу з рубльової зони (а це сталося 16 листопада 1992 року) не зможемо претендувати ні на що. По суті, я тоді розумію, наслідок історії «нульового варіанта». З іншого боку, тоді всі документи підписували Віктор Пинзеник.

Я підписував разом з Леонідом Кравчуком дагономіську угоду. В ній йшла про якість України в рубльовому просторі лише за умови розподілу активів і пасивів і поділу балансу Держбанку колишнього СРСР.

Сергій ТЕРЬОХІН, народний депутат України:

— У 1991 році Україна вперше почала звертати увагу на необхідність розподілу зовнішнього боргу і активів колишнього СРСР. По суті, з ініціативи нашої країни було створено комітет з представників країн СНД. Мені довелося піти до Росії в Москві ще за останнього радянського президента, щоб з'ясувати усі підходи до цього питання. Робочу групу України очолювали то Борис Соболєв, то Антон Бутейко, то Василь Євтухов, коли він став віце-прем'єром. Завданням було з'ясувати, які активи належали на Україну по активах і боргах, звідси — ті принципи перерозподілу боргів і активів. На жаль, нам не вдалося отримати вичерпну інформацію щодо активів. Росія категорично відмовилася робити інвентаризацію зовнішніх боргів. За різними версіями назвали цифри: 60 тонн золота, 140 і 250 тонн.

Єдине, чому можна сказати, коли розпочався процес поділу боргів і активів, у базі на ринку золотих сполів чогось несподівано різко зростає пропозиція золота. Схоже було на масове скінчення золота Російському Федеральному на зовнішній ринку з тим, щоб уникнути теоретичного розподілу.

Коли Росія надасть вичерпну інформацію?

У 1993 році Паризький клуб кредиторів поставив Україну під фактом, що він, до розв'язання проблеми розподілу боргів і активів між Україною і Росією, не вважав нашу державу відповідальною за зовнішній борг. Але це не означало, що ми відсунули наші вимоги щодо зовнішніх активів.

На жаль, пан Масол підписав угоду в Росії в 1994 році про «нульовий варіант», яка відповідно до нашого законодавства підлягає ратифікації. Однак активів, за грубим підрахунком, коштує більше від 20 до 120 мільярдів доларів. Загальна сума боргу СРСР становила 86 мільярдів доларів, але ще їсть десятки його сьогодні реструктуризовано. Фактично боргу немає.

На початку 1994 року в Україні діяла побутова асептика Міністерства зовнішньоекономічних зв'язків на чолі з Петром Авеном. Я справді був одним з розробників остаточних протоколів про розподіл активів і пасивів, які Петро Авен підписав.

І тільки наприкінці 1994 року, коли гостро постало питання щодо задоволення, пан Масол здався і підписав цей «нульовий варіант». Угоду було внесено в 1995 році в парламент, який, слава Богу, його успішно провалив. І це тягнеться досі.

Іншого шляху в нас не було

Віталій МАСОЛ, екзе-прем'єр, народний депутат:

— Той, хто виступає проти ратифікації «нульового варіанта», керується не економічними розрахунками, а політичними демагогіями. Даруйте, але інкасувати гроші не можна.

Нині багато хто стараться звалити всі грихи на «пінзеника» В. Масола, ось що, мовляв, дав інтерес України. Це для виправдання — для істерії — намагаю коротко перебігти. У 1994 році міністерства економіки, закордонних справ, фінансів, зовнішньо-економічних зв'язків після відповідних розрахунків і аналізу ситуації відійшли від виконання угоди підписувати з Росією. Невдовзі відбулося засідання

Раді безпеки, на якому також було прийнято аналогічне рішення.

По-перше, Росія тоді таким чином реструктуризувала борги, які з'являлися в Україні після виходу з рубльової зони (а це 2,5 мільярда доларів у 1993 році) і борги за одержанні газ у 1993-94 роки. По-друге, ми не повинні більше відшкодувати борги країнам-кредиторам, а також відсотки за отриманими кредитами, а вони становили 160 мільйонів доларів щорічно. Отже, за три роки, це минуло з часу підписання угоди, нам не треба було викладати 480 мільйонів доларів з нашого багетного бюджету, відсотки не платити Росії. По-третє, якщо відверто, то розраховувати на одержання активів з цього варіанта, не доводиться.

По-четверте, сьогодні багато говорять про необхідність перевірки боргів Росії: скільки вона має кредиторів, який обсяг цих боргів тощо. Я знаю, що Радянський Союз одержав борги від

З першого жерел

19 країн, від 600 банків. До реєстру Росія дала свої відомості, але ми кажемо, що вони не правдиві. А як це перевіряти? Якщо сьогодні вийдуть документи, то на їхню роботу потрібно буде не менше 5 років. Ще й заплатити приблизно 100 мільйонів доларів людям, які шукатимуть «кінці» з боргами.

Крім усього іншого, угода відіграла й позитивну роль — ставлення світового співтовариства до нас після цього різко змінилося. Нам сьогодні надають кредити, невелику допомогу, в Україну пішли інвестиції — все це завдяки підписанню угоди про нульовий варіант, і якщо не ратифікуємо її, переконуюся, як зміниться до нас ставлення Заходу. Ми про це ще повинні пам'ятати.

І ще трохи колосально душно на гарячі голови. Якщо ми не ретельно нульовий варіант, треба одразу ж зашукати Росії кредити за кредити за гри гроші, а це ми кінчимо. — 4 відсотки від нашого бюджету. Ви знаєте, де їх узяти, панове?

Готові віддати все. А чи саме?

Михайло СІРОТА, керівник департаменту з Конституційний центри

— Позицію депутатської групи «Конституційний центр» визначено: ми проти ратифікації «нульового варіанта». За ініціативи і підтримки цього конкретне й серйозне ушлюблення прав українського народу. Ми щось збираємося ратифікувати, не маючи конкретних розрахунків, не маючи навіть усіх активів колишнього Радянського Союзу; «засекречено» ситуацію і золотим запасом, алмазним фондом, «випадати», ми готові віддати Росії все, що не значить.

Можна поговорити і про пасиви. На перший погляд це чудово: Росія від «широкої ділки» бере на себе сплату всіх колишніх боргів. Але... Довомоляється. Це прізвище і з країною, де ми живемо, уточнити свою позицію: вони відкажуть сплату цих боргів на двадцять років, чий? На невизначений термін. По суті справи виходить: сьогодні нас пінзеничівський ретельно не сплати відповідальності за пасиви, став встановлює, щоб права на активи. А що ж тоді? Український народ, який сьогодні в Україні, чи не залишається тільки Чорноморський флот як збірку розбрату і джерело нових конфліктів? Усі ці «білі», а тоїшніе—«чорні», алмази змушують членів «Конституційного центру» негативно сприймати питання про ратифікацію цієї угоди.

Позиція

Можливо, саме чим і пояснюється пропозиція Президента Леоніда Кучми розглянути угоду про поділ активів і пасивів між Україною і Росією щодо розподілу активів і пасивів колишнього СРСР на акти-ру підписує угоду за підписом Віктора Пинзеника? Хоча, з другої бо-ку, час навіявся у сусідів захищати свої інтереси. Скільки ж можна користуватися на одні й ті самі гроші?

Володимир КОРОЛЮК

Київ

Пам'яті
Пантелеймона Куліша

Пройди, поет і фолклорист, мислитель, відомий і перекладчик — таланту Пантелеймона Куліша в історію України. І культуру. Пам'яті патріота, у переліку 100-річчя від дня його смерті, був присвячений літературний вечір, який відбувся у київському будинку мистецтв. Його організували Спілка письменників України та Державний музей літератури.

На вечорі прозвучали вірші Калуса, народні пісні. Сторінки його життя і творчості постали у формі «Чорна рада», звітному українським кінохудожникам. Шанувальники творчості письменника оглянули виставку унікальних видань Пантелеймона Куліша.

Суми

Сам собі будівельник

Відомість спорудження молодіжних житлових комплексів у Сумах, Копитові, Шостці, Новостарому МЖК, за розпорядженням голови обласної адміністрації Анатолія Єфремова, була безоплатно передана проектно-конструкторській документації на будівництво, майже надані були плани для завершення робіт на ділянках. У сільській місцевості можна взяти кредит на 15 років для спорудження індивідуального будинку. Його погашення передбачається не лише тринишми, а й сільгосппродукцією.

Дніпропетровськ

Неякісним товарам — зась!

Обласне управління у справах захисту прав споживачів відібрали харчову лабораторію — навібливу в Україні, чотирьох поверхову, експлуатовану приватними підприємцями. Тут працюють досвідчені хіміки, технологи і біологи, які готові експертно висновки щодо якості харчових продуктів.

Мета зрозуміла: перевірити будь-який ілюзійно забарвлений нитратом, пестицидами та іншими шкідливими речовинами продукт. Санції передбачено найкритичніші, а за лабораторіями дослідження віхто сперечається не наслідяться.

Одеса

Усе про море

Нещодавно створена Спілка моряків, що об'єднала худомислів, судномовців, збирачів кораблів та інших морських «моря», заявила про себе першою акцією — відібрала в Одеському історико-краєзнавчому музеї виставку «Все про море». Експозиція вражає розмаїтими полотнами відомих майстрів і молодих художників, титаничними копіями півтисяч років і військовими кораблями, зібраними за багато десятиліть колекції кораблів. До отагого широкомасштабного подання в одній експозиції всього, що стосується моря, в Одесі відомі вперше — і, як то кажуть, перший мачець не пішов навів.

По руно — через Одесу

Вчора завершився дводенний офіційний візит Президента Грузії Едуарда Шеварднадзе, який, за словами багатьох політиків, розпочинає новий, переломний етап в україно-грузинських відносинах.

У центрі уваги одеситів обидва держави — торговельно-економічні перспективи, що відкрилися перед країнами за введенням у дію (в грудні минулого року) поромної переправи Одеса—Порт. До речі, це нове транспортне сполучення є ланкою Європейського коридору, котрий з'єднує Захід зі Сходом і відкриває для українських бізнесменів не лише ринки країн Закавказзя, а й Центральної та Східної Азії, Ірану та Іраку. Грузія також не менш зацікавлена у транспор-

тному співробітництві, ніж Україна. Для неї це стало виходом на західну та північну економічні арени. Однак повернення до українських інтересів.

Зрозуміло, що нова увага політичного істеблішменту не промайнула біля небажати політичних транзитних потужностей кавказького партнера щодо транспортування сільної нафти в Україну. В цьому контексті співробітництво з Грузією теж обіцяє неабиякі позитивні економічні наслідки. Адже Грузія братиме участь у глобальному нафтовому проєкті транспортування каспійської нафти. Тому можливість отримувати через неї додаткове застосування аж до енергосистем — не порожній звук.

На думку Президента України Леоніда Кучми, до кінця року наша держава і Грузія відкриють ще одну транспортну артерію — залізнично-морську ділянку Київ-Одеса—Порт—Тбілісі—Баку. Враховуючи те, що залізничні переводи тривають від усіх вантажовиків, у цього проєкту теж велике майбутнє. Це підтвердило і грузинський лідер, який зазначив, що хоча товаробіорот майже нічим не відрізняється від Баку, Отож, імамо підстави очікувати, що співробітництво в економічному трикутнику Грузія — Україна — Азербайджан стане реальним.

Розбірка тижня

Сергій ВЛАД, журналіст

... А нашу «Софію» визнали в Парижі

РЕКЛАМНА кампанія фірми «Кока-Кола» в Україні, схоже, прикладом не лише споживачів, а й конкурентів — виробників безалкогольних напоїв.

Недарма алаштований Українською асоціацією споживачів «крутий стіл», за яким аналізували екшнний аспект ринку цієї спеціальної продукції, ледь устигав бажаних по-дискусувати з іменитими капіталістами. Та вже швидко з'ясувалося, що предметної дискусії не вийде, бо учасники почали зі взаємних звинувачень. Хтось із присутніх споживачів поцікавився у керівників відділу продажів відомої компанії «Ко-

ка-Кола» — Україна» Софі Соутус, чому від першої склянки коки сушить щелепи? Тісний гурт підписаних товаришів і виробників одразу ж розгорнув суперечку щодо переваг натуральних напоїв класичних марок типу «Лімоніад» і «Пітху» перед «Кока-Кола», «Фентомі», «Спрайтом», виготовлених з нікотинових харчових домішок і тому, мова йшла, підписаними для споживачів. Головний дотелю Міністерства охорони здоров'я Петро Карпенко тільки розпалена аудиторія, бо з'ясувалося, що ніяких медико-біологічних досліджень безалкогольних напоїв не проводились, і його відомості у пресі не судді не годяться. А

спроба президента промислової групи «Україна» — Ван Пу» Євгена Червоника перенести розмову на інше місце, залишаючи русло закінчення відкритого конфузю: образом на звернення «господи і аміно» перейти на «товарищи». Тим часом, аж ніяк не схоже, що «Кока» прийшла на ринок, щоб витиснути з нього нішого виробника. Головний інженер київської «Росинки» Володимир Прохенко не мав аніяк хлопчика для биття.

До речі, напій «Софія Київська», який щодавно завоював приз за якості у Шпріжці, може конкурувати з будь-яким напоєм. Зрештою, коли говорять про конкуренцію, тоявляється переміщуються акценти. А як-

що на мить відсторонитися від почутого, то раптом згадати, що нині харчові домішки, використані під час розливу безалкогольних напоїв, державні ситі контролюють, і наша тажко, надаючи довіри, використовують під час розливу безалкогольних напоїв на основі концентратів і консервантів. На львівському заводі «Кока-Кола» — погодний контроль води і якості інгредієнтів.

Втім «Кока-Кола», спираючись на дані конкурентів на ринок. Адже вже підірвано, що пересічний український активне в рік тріть літри цього напою. Хоча до американців ще далеко: їхня норма на 73 літри більше.

Кредити на зупу?..

(Початок на 1-й стор.)...

— Я тут тільки виходжу, як зупу загавганя, а він — чика! Кули ти з ними ладива, переді втереш?

— На багати селя — по хліб, продукти! — Бігме, Кидрат! Шо ти собі думаєш! Там голодні корови — в лочах воруєть... — А джя з позавчашного доларів кредити не хочеш? Там, мабуть, уже не селя — казка!

— Як ти кредити... — Сам ти кредити! Говори читати треба! Кидрат з загавганям звикає з лжи... Юнк обіцяє з доллара накупі і вчорашню, по складі, чисте: «Усього на потреби селя направило 54,7% коштів отриманих із-за кордону кредити на загальну суму 2,448 мільярда доларів...»

Ща раюк у країні нічим надале заспокоїти, виробники, у френч, бача його і справді короля ажура, очманіли Кидрат...

— Ти що, на заскупі панорамки? — перекликаючи Юнка акалового з-під тишелей пшави.

— Грине, — стоїть Кидрат. — На колосі!

— ?! Там я тобі зупу заловив... дов ка-солонин...

Сльини вибирає
полудешки «О'Блі?»

Читай, ти знаєш ти, що доводиться по-ниш виходити з орбіти? Це — полудешки «О'Блі»? Полудешки під бока президента Салмаша на зустрічі з президентом США Клінтоном. Вони — двомовні і стійкі — тремтять у другій половині березня (і) можуть іти російського президента в біло-розовий кріселі. А сам ідеї господар ВІД, по-моєму, ще не вірять у близьке березнє шаста — посидівши у верхах. Нащо вже неспокійно вилізти таке важке питання, як розширення НАТО на схід, із здоров'я голови на хвору. Одна налі — на полудешки «О'Блі?»

Від чергового: «А з'яв'я з'яв'я медико-орбітальні машини в мене виникає мисленіє запитання: а як з полудешками у господарстві виробляти вісімнадцять Президентів України? Наврядчи не-має? Бо за нашою експертуро не впо-м'ю добувати записки Президента Б. Сал-

маша, що після хвороби його перший візит обов'язково буде в Україні! Його жінку по-визначили майже спокійно з'яв'яється в Києві, а вже потім у Вашингтоні. О, чисте! Шукати! Немає по справі маршівські господарствів аніжати напівриси III, мабуть, нечужий!

Дешо про імунітет

— Чує, Юлію Загальською поверну-ляти дозвілься асортораніст! — А гроші — 20 мільйонів! — О, так вони давно вже мелотораніст! І хейсоби собі як знають...

Будинок для божественних. Палата «Бонапарти». Сена радить скакати на одній лоді по ладі, прислухуючи.

Тратити—тратити, ми везем-везем когати.

— Сено, кріпнє, уже ніхто нічого не везе! — лікар приторпав записку за пле-чі.

— Ти що, фураціонізм обіцяє?!

зривається на крик Сена. — Що може за-закати на мій громадянський полудешки? — Сено, не хвилюйся, яке законом, на митний стовпівлі вєсь ваятж, до-ки не сваятати мит, акими! і т. д. і т. д.

— Сам ти і т. д. разом з т. д.! Зна-васи! Це, до-тосму, той, хто відірвався гуматарку, має ще і за не відірвати?

— Це не по-моєму, тут бачка загавганя! І аспірт-рент скаже, що той там обіця-ю?.. Завіст гора, кінський берект...

— Шаму-вушину! — гордо алкає Сена.

— Шамку! — лікар політиє. — Навшо? Сена мовчав таємно бере лікаря під локот, піднімає на сідни.

— Чувен, гуде! Сесін... а плати №7 — там таке іколорі голоти, такі законі не-чуть — ахуа сарвується. Бачиш! — і Сена демонструє атрос сарвуєні ахуа.

А тая лупинка напівку, і нехай собі казяться...

— Чує, Юлію Загальською поверну-ляти дозвілься асортораніст! — А гроші — 20 мільйонів! — О, так вони давно вже мелотораніст! І хейсоби собі як знають...

Будинок для божественних. Палата «Бонапарти». Сена радить скакати на одній лоді по ладі, прислухуючи.

Тратити—тратити, ми везем-везем когати.

— Сено, кріпнє, уже ніхто нічого не везе! — лікар приторпав записку за пле-чі.

— Ти що, фураціонізм обіцяє?!

Черговий до дошки ВІЛЕН КАЙДАШ. Мав. Володимир ВАСЬКОЦЕВА.

Володимир ЧЕРКАС, журналіст

НАЗЕМЛІ ТАРАСА

П'ЯДЕСЯТ три роки тому *також* як, як і нині, *любовної ноти на Прибережжя України розгорілася одна з найбільших баталій Військової і війни проти гітлерівських окупантів* — *Корсунь-Шевченківська битва*. Численні історичні охрестили її *Сталинградом на Дніпрі*.

Пам'ять тижня

Лейф отримавши від поразок на Волзі та Курській дузі, фашистські стратеги поставили собі за мету закріпитися на берегах Сходу, щоб уникнути визвольної війни Чепельної Армії. Особливо запекло оборонили вони круті береги Уманського кряку, річкою крає Т. Г. Шевченка. Саме тут і було ініціатором смертельних когтів. Війська України Французів з півночі, а її Українського — з півдня зустрілися ударами на Звенигородці і Шполю оточили 9 піхотних і 1 танковий дивізії, а також окрему моторизовану бригаду гітлерівців. Розгорталися жорстокі бої.

Щоб запобігти кривавої політиці, командування українських Фронтів М. Валуїна та І. Коєва запропонували оточеному фашистському утворенню здатися в полон, пообіцявши зберегти життя всім полоненим. Однак гітлерівський генерал Ште-рмер відхилив цю гуманну пропозицію. Бої розгорілися з новою силою. Закінчилися вони повним розгромом окупантів. Фашисти втратили в Корсунь-Шевченківському котлі 55 тисяч солдатів та офіцерів убитими, понад 18 тисяч — полоненими.

Мені довелося брати участь у цьому величезному бої біля Не-рідки і нині буюю в цих містах. І куди б не завітас, завжди то-бе охоплюють спогади.

Наш 5-й Доносський корпус йшов у прорив на оточення фашистів між станицями Каптанівка і селом Тишківка. Саме в це село темної зимової ночі проникли наші розвідники — сержант Носенченко і козак Томашук. Непомітно відставши на одну з сільських вулиць, сержант побачив: поїзди парканіми стоїть колона фашистських танків, людей побачу не видно. «Сплять фірми», — майнула думка. Наказав Томашу: «Прийми вогнем!» А сам пішов у прорив, так, дай автоматний чергу. Так устий, коги гітлерівці попросилися, знищити всім екіпажам. На допомогу сержантові кинулися козак 213-го капанулю й захопили усі всім обмеженими танків. Бій у сніг почався на вулиці. Вважали, що в німому загинув і сержант-герой. А він, як виявилось, був поранений і вважався загиблим. Вже після війни мені випало зустрітись з ним у Корсуні. А в лютому 1968 року Дмитро Андрійович Носенченко, мешкаючи Богородува Харківської області, за покликом в Корсунь-Шевченківській битві бую нагороджено бойовим орде-ном.

Найбільш вражаючим залишається в пам'яті останній бій на корсунській землі. Вибував він 17 лютого поблизу села Шен-дерівка на Бойковому полі. Щого дня тут злилися разом неомір-на сила сивога вояки. Хуга окупантів, так і не вийшли, за три-п'ять кроків від них було нічного розстрілу. Саме цією неоголою і намагався скористатися генерал Штермер. Він зібрав залишки своїх оточених військ і повів їх навалом на прорив із котла. Та марно. Зі сходу наші танкісти, очолювані генералом І. Кирюченко, з півдня козак генерала А. Селі-зюва вривалися у напів оточенні, і зав'язався така м'ясо-рубка, що важко й описати. Тривала вона у сніговій хуги днів і ніч, аж до наступного ранку. Коли вранці заметель ушугла, перед нами відкрилася жахлива картина: все бойовик поже-но і лежало тисячами людських трупів, безліччю пониженої вій-ськової техніки.

Щороку в тако, як нині, лютемі дні ветерани — українці Корсунь-Шевченківський битви приїждять у цей слашкий край, щоб зустрітись з бійцями, бійцями, віддати їм свої ме-моріал бойової слави, могли полетіти бійця і командирів, на Чернеті горі вклялися Тарасові Григорівчому.

Олексій КАВУН, «Голос України»

Як закликав мітрополит

Лауреати тижня

Імена шести нових лауреатів назвав Комітет у справах премії імені Івана Огієнка, заснованими якої є українські письменники Іван Огієн-ка, Житомирська область рада народних депутатів, Спілка письменників України, Фонд сприяння розвитку мистецтв України.

Кожен з удостоєних високої відзнаки зробив вагомий внесок у продовження справи, якій українській жити від-даний український усього, державний, громадський і церковний дієч. У пропаганді на-ціональної культурної спадщини, вивітленні сучасного літературно-мистецького процесу особливо вирізняється журнал «Хроніка-2000», що його редагує поет Юрій Бу-ковинський. За дослідження україн-ських мистецтв і літератури авангарду та бароко, звання лауреата удостоєний мистецт-вознавець Дмитро Горбачов. Високо оцінив огієнський комітет і самобутні твори жи-

вопису останніх діл Володи-мира Данилюка, а в архівній публікації та культурно-просвітницькій діяль-ності педагога Олександра Мороза чільне місце посідає коги праці про Володимир-а Мономаха і Петра Моги-лу. Івана Огієнка та інших велетів душі. Разом з ним відзнача-ють й викладача Львівської ду-ховної семінарії, голову Ус-пенського острелу Братів за-Св. Ат. Андрія Первозванно-го, співробітника газети «Ус-пенська вежа» Зіновія Тімен-ника — зокрема й за статті про Івана Огієнка, сценарій телефільму «Молитва за Укра-їну». Житомирчину, де в міс-течку Брусилів, на батькив-щині Огієнка, незабаром ви-будують пам'ятник і діяльність премії, у списку лауреатів представляє письменник Олексій Опанасюк. Так опіс-но його твору художньої доку-ментальної прози, а діяльність ради утвердження миру і зла-годи на Україні. Згадуємо, саме до цього закликав Іван Огієн-ко — мітрополит Іларіон.

Житимир.

Нагорода тижня

Об'єктивне око фотокореспондента

Фотокореспондент «Голосу України» Олександр Клименко став призером III Національного конкурсу документальних фотографій «Укрспресо» в номінації «Кожина в повсякденності». Комітетські журі та організатори акції «Міноцита України», «Кодак» та Спілка фотокореспондентів України відзначили серію фотографій Олександра «Сара-веса. Після війни». А французька фірма «KIS», яка посилає провід-не місце у світі з виробництва міні-фотоапаратів та зокруж нині в Україні за цей же цикл відомості Клименка спеціального призу.

Олександр — унікальний фотограф. Його фотоперекр не спускається з нічними. У мому сприйнятті Сашко виступає ментальне ную української фотографії. Він іронічний, простий і талановитий, — вважає один з організаторів конкурсу Олександр Лили-вський. А фотографом 1946 року визнано незалежного київського майстра «об'єктивного» жанру Олександра Гавделова. Нам при-ємно відзначити, що переможець «Укрспресо» співробітник за-нашого газетю.

Ін запису: Сара-веса. Після війни.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Семен РЯВОШАПКА, журналіст

Звернення тижня

Мрія, яка може стати реальністю

Як відомо, на українську зем-лю віру Христову приніс апостол Андрій Первозванний. Це він від-шукав про багачів Богу на Ки-ївських горах і майбутню славу цього міста. За князя Володими-ра постанала наша Православна церква — один з найкращіших центріків, який об'єднує україн-ський народ. Про це не раз нага-дувало вірним, усі співвітчизни-кам у зверненні Всеукраїнського міжнародного церковно-громад-ського комітету з відзначення 2000-ліття Різдва Христового, який очолює Патріарх Київський і всієї Русь-України Філарет. «Сьогодні мусимо констату-вати, — наголошує він у цьому посланні до народу, — що Укра-їнська православна церква роз-ділена. Не бода парі нашім, бо-го, автора сечення трудових публікацій на теми виховання, народ, захисту людської гідно-сті та порядності.

Працюючи після закінчення журфаку Київського держунівер-

ситету в дніпропетровській об-ластній молодіжній, вона виховала не лише її мого власних дітей, а й цілу когорту кадрів, які нині по-ліють в нашій державі. Натяк Гармаш, Олександр Зарі, Володи-мир Земляничний, Віталій Фотіш, Тетяна Вайтухська, Ма-рина Мокрич. Не більше тих і ро-зсесників, з якими Тетяна Іванна на працювала, відзначаючи на зростання професійної майстер-ності своєю судицією, тактич-ною вимогістю і цим зрозумі-ло корисністю підтримкою. До ре-чі, її найстарша донька Марфа вже має ступінь кандидата філо-софських наук, син Матвій — спеціаліст прокуратури, а сестра дочка Михайлина — першокур-синка Інституту журналістики Київського національного уні-верситету ім. Т. Г. Шевченка.

Найменш — Софія та Іванна

Микола НЕЧПОРЕНКО, «Голос України»

Імени Тетяни Чуприни

ВЖЕ другий рік у *Дніпропетровську* діє *регіональний благодійний Фонд соціального захисту журналістів імені Тетяни Чуприни*. Акції Фонду з на-дання грошової допомоги *журналісткам преси відомі в регіоні*.

Тетяна Чуприна — українська журналістка-патриотка з нашого краю, свого часу вона зважала на несправедливих переслідувань за «український буржуазний нашо-налізм». Але її добре знали як видумливого і талановитого газет-ера, автора сечення трудових публікацій на теми виховання, народ, захисту людської гідно-сті та порядності.

Працюючи після закінчення журфаку Київського держунівер-

Ювілей тижня

Лілія ТИТАРЕНКО, «Голос України»

Тут дух поезії

та музики витіс...

10 лютого виповнюється 60 років від дня з'ясування у Кам'янці, що на Черкавщині, лі-тературно-меморіального музею О. Пушкіна і П. Чайковського.

Затішений зелений будиночок, що стоїть у старовинному парку між Тясмином, тут і втра-тає голоси Олександра Пушкіна, Петра Чайковського, родили декабриста Давида Сюди, до мистецтва Кам'янка, під час пе-ребування у підземному заслан-ні, давні приїзди великий російський поет. Тут ми зна-чимо поему «Кавказка» й бра-чність «Хмарок легли!» узам, вірші «Я пережив снів бажан-ня». Про мій серця Кам'янка Пушкін задує в романі у вір-шах «Світлий Онегін», інших творях.

Упродовж 28 років приїздив у Кам'янку, у маєток Давид-дан, на гостини до своїх друзів-мистецтв композитор Петро Чайковський. У тижню, маль-овничому куточку України він завжди знаходив натхнення, завдяки сара-веса, а саме у сара-веса будиночку, в оцій із кміат музею, й досі стоїть роль, за яким працював Петро Ілля. У Кам'янці він завершив Другу симфонію, яку ще нині на-зивають Українською, створив музику до опери «Магелан», «Св-геній Онегін», «Орфейська лі-на», балету «Лебідина озеро».

1937 року коли громад-ськість світу широко відзнача-ла 100 років з дня смерті О. Пушкіна, у Кам'янці, вперше в Україні, було створено музей великого поета. За три роки — у 1940 році — відкрито експо-зицію, присвячену П. Чайков-ському.

Саме меморіальний музе-ей, який поєднує в собі по-етичну музу Пушкіна, музич-ний тит Чайковського, герої-чну славу декабриста.

Саме меморіальний збере-женої історії будинку Дави-дан, де витіс дні поезії та музики, приваблює до музею тисячі відвідувачів. Тут можна побачити особисті речі родини Давидових, предмети побуту пушкінського часу, живописні полотна і, звичайно, відчуті відчуження атмосфери, по-етичної духовності, która бода прита-мана сім'ї декабриста.

У ювілейний день у Кам'ян-ці відбувся літературно-музич-ний вечір, присвячений 60-річчю славного музею. Його працівники привітали обласна держадміністрацію, управління культури, колег з Черкав-щини, України, Молдови, чис-ленні шанувальників.

Черкаська область.

Спогад тижня

— тресткопальний одієні з дніпро-петровських шкіль.

Тетяна Іванівна пересечено пішла з життя. Її справу щодо встановлення акцій дні, мо-жод її узяв на себе Фонд назва-ний ім'ям журналістки — він започаткував обласну конкур-ську школу. Вже є перші учні й перші викладачі, а також по-мощі благодійної організації. Це КБ «Приватбанк», АКБ «Аналі», інші комерційні та державні структури. Витікну-ть з них гроші, а зазначені ком-панії благодійності.

Щого року Тетяна Чуприна виповнює 6 55 літ. Її світли-ми і натхнення живуть у слові і у справі. Т. Г. Шевченка. Дніпропетровськ.

СЕРЕД багатьох програм у нашій країні є й така — «Прапор України шита самоті». Останнім часом вона набула широкого розголосу не тільки в нашій державі, а й на міжнародному рівні. Написаний милою рукою Федерації альпінізму і скелетнізму України (ФАІС) створила постійний орґанізмат програм.

Кого і як вона народила? Чим вона ціня? На яких вершинах вже побував український прапор? Які сходження потерпів? На ці запитання відповідал доктор медичних наук Павло Білошицький. Він не тільки голова медичної комісії ФАІС, а й автор програми на її статуті. Павло Білошицький — першоджерело з українським прапором на Монблан, Ебрусе, Гаяна-Потосі, Кіліманґаро.

— Насамперед хочу сказати про те, що, власне, дуже важко висловити словами. Це символічна хвилина, коли ми, стільки часом добровільно пошарпавши кімлітими та вітрами, всі разом тримаємо над світом рівне знамено, що зливається з блакиттю неба і білим льодом. Це нерозривне єднання зі своєю Вітчизною, проймаєся священним почуттям любові й патріотизму. Це єднання з цією землею, з цим народом. Скажу коротко: наш прапор на вершині світу — це гордість!

— зародилася ідея підняти національний прапор України на найвищій горі світу в липні 1990 року, водночас із прийняттям Декларації про незалежність суверенітету України. Того пам'ятного дня наша ініціатива була в групу — на хвилі плеснення чистотилі піднятися на Ебрусі і навіть пригрозити телеграмою на адресу Верховної Ради. Опакиз найвищої гори Росії вчинили нам шалений опір — морозна круговерть не дозволила нам піднятися вище сілловини (3500 м). Та ми не засмутилися, сприйняли це як застереження: сходження на найвищій горі світу, як і робота на нашій державі, вимагає ретельної підготовки, високої праці.

Павло Білошицький: Наш прапор на вершині світу це гордість!

У серпні 1990-го ми піднялися на найвищу гору Західної Європи Монблан (4807 м). Сино-жовтий прапор України разом зі мною над Європою тримали сесавополіти Г. Сліпченко з В. Пархоменко. А 17 вересня ми займалися і над Ебрусом (5651 м).

Ось так почалося виконання цієї захоплюючої програми. Ми прагнули залучити більше молоді, надати спортивним акціям патріотичного звучання. Адже пропаганда своєї національної символіки, зокрема підняття прапора на вершині — це, насамперед, піднесення духовності, авторитету українського народу, патріотизму, без якого державотворчі кроки неможливі.

Для успішного виконання програми ми заснували спеціальне товариство «Сходження». Його мета — знайомити світ з Україною, піднімати її міжнародний авторитет, виконувати молоді в дусі національної гідності, високої духовної та екологічної культури. Орґанізмат наш працює на громадських засадах, залучає до співпраці спонсорів. До мети йдемо через подолання спеціальних туристичних,

спортивних заходів та сходжень у різних регіонах планети.

Іскою програми та статутні положення товариства «Сходження» ші 1991 року підтримала Федерація альпінізму України, зокрема голова В. Шуміки. Перша українська альпіністська експедиція (керівник В. Шумікин, старший тренер В. Бершова) прийняла від мене, як естафету, прапор, який у травні 1991-го група ентузіастів підняла над Манаслу (8163 м).

Наші альпіністи з діло проголошення єдності України не були остоорожні. Вони пропагували й утримували нашу національну символіку. Треба віддати належне нашим людям. Адже, нагадаємо, на той час це існував Радянський Союз з треба бачити небачим мужністю, щоб витримувати ці багаточисленні функціонери не лише у спорті. Ви, певно, звертали увагу, що серед альпіністів чимало є українців з божою охотою. Альпінізм — це устремління до Неба, свідчення символіки, міфології. Але у складних переліках себе. Це переважно сильні душі особистості, зламати які не так просто. Тому гордість функціонери не лякали нас.

Чому треба сказати про це тепер? Симвілічно слово першоходців, рішуче і вчисто сказане на всю країну ще в часі маркобієса, має йти значно більше, аніж мовчане життя.

Пам'ятаю, як після мого виступу на телебаченні в прямому ефірі до мене підходили «наставники» і зі зловтішливим биском в очах говорили: «Ага, биском, засмієся, ну-ну, погоди...» Ми не тримали лай і працювали над програмою далі.

У 1992 році вона отримала, можна сказати, державне визнання. На І Конгресі українців у лаваші України ми оформили літній «Прапор України — на вершині світу». А потім разом з альпіністами та альпіністками в Україні ми оформили сходження на найвищу гору України Говерлу (2061 м). У церкві біля підніжжя прапор було освячено. Сподіваюся, наш обієкт стане одним із символів єднання християнських конфесій в єдину українську церкву.

Подавляючий шайх прапорається такій: Евреєст, Гаяна-Потосі, Котопакі, Мімбара, Кіліманґаро, Амацура.

Були й інші сходження з

сино-жовтим прапором — на Олімпі, Фудзіямі, Дхалауларі.

Все це відбувалося принаймні в нашій програмі. З'явилися нові ентузіастичні спонсори, які часом чинять на власний розсуд. Інколи це відбувається без допомоги ФАІС, без медіаохорони, без дозволу, виконаної прескою адаптації тощо. А від цього, як відомо, крок до трагедії. Альпіністи звичайно застраховані від небажаних випадків, особливо під час сходження на восьмистовметрові. Тут на всіх рівнях потрібні і сумлінні, і дисципліновані. Тим паче, що найменш неприємним «доброчи́нним» тут-таки роздуло до світового масштабу і на рівні ладі стверджувати, що причин — це не незалежність, отой сино-жовтий прапор. Візьмемо також духовного маршанта, на мою думку, подають «Труа», «Кієвське відомості» і не тільки ці газети. Отож постанови інституцій, які став президент Федерації, спрямована на підтримку програми та суворе дотримання її статуту. Або ж, проти порушення правил і традицій сходжень. Світу справу треба робити чистим серцем і сумлінням.

Що нас потерпів? Незаборою виконаності 100 років з дня сходження на гору Аконкагуа в Аргентині, так само 100 років української еміґрації до цієї країни. Ми зобов'язали провести індуково-спортивну акцію «Синьо-жовтий прапор — щитину американського континенту (6959 м).

Ігутомо експедиція також на Амацура, Амацура, на найвищу вершину Амацури та інші.

Ми хотімо, щоб наш прапор маворів над усіма найвищими горами світу.

Р. С. Коли матеріал був наданий до друку, нам не вдалося інформацію з Аргентини. Говорили українські альпіністи про сходження на Аконкагуа. В. П. сказав: «С. Бершова (старший тренер), П. Білошицький, І. Чаловський, А. Чаловський, Г. Капеліс, І. Мовчан (старший депутат України), Б. Теніш».

Бажемо успішного сходження!

На зміну український прапор над Кіліманґаро.

Остан БЕРЕЗЕНЬ, Роман БАТРИЧ, журналіст

Відкритою зоною для злодіїв став ринок кіновідеопродукції в Україні

Народження нових незалежних телекомпаній — одна з примет останніх років. Причому ці числа постійно зростає. Але далеко не завжди кількість перетворюється на якість. Найчастіше конкурентів має сприяти цьому процесові. Та заклопотані ліцензією на вихід в ефір — проблема той ефір неоплачують. Інформація не як збереження, а як збереження: сходження на найвищій горі світу, як і робота на нашій державі, вимагає ретельної підготовки, високої праці.

Мало того, ця продукція потрапляє до України з імпортом. Це означає, що ліцензія на показ злочинності — це відплатити, яке набирав у нас делалі більшого розміру і може як найбільш-комом обізнати світову продукцію. Це означає, що з прибутками це один з найвищих у світі видів тільного бізнесу — лише торгівля зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки.

Відплатити за злочинність. Це означає, що ліцензія на показ злочинності — це відплатити, яке набирав у нас делалі більшого розміру і може як найбільш-комом обізнати світову продукцію. Це означає, що з прибутками це один з найвищих у світі видів тільного бізнесу — лише торгівля зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки.

зрештою, можна було б спрямувати на розвиток вітчизняного кіновиробництва, не потрапляє до державного бюджету.

Водночас законний власний відплатити, тобто суб'єкт, який створив фільм чи купив право на його розповсюдження, зведе, власне, збитки, як маючи змоги їх покрити. І це стало однією з основних причин, що гальмує розвиток національного кінематографу і телебачення. Адже тепер повернувшись з витрат коштів для виробництва фільму його проєктом у кінотеатрах, як то було раніше — йдеться про касові фільми — практично неможливо. Це можна зробити лише через телевізійну копію і відплатити. А це знову ж таки на заваді стве відплатити, який наживається за рахунок чужого фільму.

Окрім того, попит на вітчизняну продукцію з боку Українського телебачення, і боку відплатити майже немає, хоча це не означає, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки.

Відплатити за злочинність. Це означає, що ліцензія на показ злочинності — це відплатити, яке набирав у нас делалі більшого розміру і може як найбільш-комом обізнати світову продукцію. Це означає, що з прибутками це один з найвищих у світі видів тільного бізнесу — лише торгівля зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки.

послугувати здебільшого криминальними копіями фільмів іноземного виробництва, то це може обернутися для нас не лише великим штрафними санкціями, а й втратою авторитету держави. Україну можуть просто виставити за двері різних міжнародних асоціацій та співтовариств.

Як так, що порушує існуючі міжнародні договори і не виконує своїх зобов'язань перед світовим співтовариством.

Так свого часу вчинили в Кітєм, де приїждив чимало голови Міжнародної асоціації кінорежисерів. У 1992 році великі кінокомпанії світу оголосили бойкот Московському кінофестивалю — із обурення показ на російських телеканалах фільмів, узятих протектизмом.

Так може статися і в Україні. Тим паче, що тривожні чутки вже пролунали. Зокрема, керівник Міжнародної федерації асоціацій продюсерів А. Брисон, побачивши, що діється на українському відплатити, звернувся із заявою до міжнародних організацій. Шопрала, торік, у листопаді, ми наші отримали договірну угоду, який заборонено показ і розповсюдження фільмів, порушення не що інше, як злочин. Є в цьому законні статті, де йдеться про заборону внесення, виготовлення та розповсюдження порнографічної продукції, зокрема, що порушує культ насильства і жорстокості. Згідно з цим законом заборонено публікації показ і розповсюдження нецензурних фільмів. Відплатити це означає, що ліцензія на показ злочинності — це відплатити, яке набирав у нас делалі більшого розміру і може як найбільш-комом обізнати світову продукцію. Це означає, що з прибутками це один з найвищих у світі видів тільного бізнесу — лише торгівля зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки.

зменшення відплатити в Україні говорити не доводиться. Можливо, то, що критерій злочини в тому, що закон подібно до розповсюдження, потрібна конкретизація. Але поза всяким сумнівом цей закон дає змогу спеціально організовані служби розпочати масовий напад на розповсюджені кримінальну продукцію. Хочеться вірити, що так воно й буде. Уже найбільшчим часом.

Як і в те, що першим кроком на шляху формування ринку продукції «Фільм-вернісак» «Відкрито зона-97» — це суті, перша в Україні дозвола злочинності і ліцензії на показ злочинності. Це означає, що ліцензія на показ злочинності — це відплатити, яке набирав у нас делалі більшого розміру і може як найбільш-комом обізнати світову продукцію. Це означає, що з прибутками це один з найвищих у світі видів тільного бізнесу — лише торгівля зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки.

Продюсером й організатором цього кінобізнесу, який відбувається в Україні, є компанія «Фільм-вернісак» — провінційний монополістичний у нашій країні. Як співбачає організатор «Фільм-вернісак» зона-97» стрічати процесові формування легітимного ринку, допоможе зашкальованим людям виробничу продукцію, підплатити, що означає, що ліцензія на показ злочинності — це відплатити, яке набирав у нас делалі більшого розміру і може як найбільш-комом обізнати світову продукцію. Це означає, що з прибутками це один з найвищих у світі видів тільного бізнесу — лише торгівля зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки.

Так, український ринок кіновідеопродукції має стати відкритою зоною. Але для людей, які займаються злочинністю, це означає, що ліцензія на показ злочинності — це відплатити, яке набирав у нас делалі більшого розміру і може як найбільш-комом обізнати світову продукцію. Це означає, що з прибутками це один з найвищих у світі видів тільного бізнесу — лише торгівля зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки. Ви та-кож можете побачити, що це зброєю та наркотиками дає більші прибутки.

І що швидше це статеться, то ліпше для нас.

УСІ МИ пам'ятаємо магічну фразу: з усіх мистецтв для нас найважливіше кіно. Отож, чому б не сходити до кінотеатру? Це спробував зробити у своєму обласному центрі наш власний кореспондент у Житомирській області.

Ада не в «Жовтени». Як тільки надірали морози, афіша стала з'являтися великими літерами за те, що «кінотеатр тимчасово не працює». Перед цим завжди було проголошення: «Важко сприймати, буде потужний голод», було в віснучку, а отже, й гроші на тілків не зарплату, а в не оплачиває.

Утім, фокс кінотеатру на було б до кінця війни. Після війни, в час комунізації, фокс кінотеатру був присвоєний за підписками візиту на Хитомисирну кав'ярню польського воєводства, з яким девино джурнувалася, зейшла мове про культурні зв'язки з Польщею. В часи «об'єднання адміністрації» несподівано відключили від теми і вислови невдоволення тим, що в «Жовтени» (в він білсаї мей адміністрації) відключили ниніш данис-з-у кав'ярню, а в ниніш данис-з-у кав'ярню поведомля ниніш відключача задалеко клопоту міліції, а заодно відключили не тілків репутцію, а й сітків державної установи. Розмови з ниніш данис-з-у кав'ярню не сваявсь. Тепер уночі біл держадміністрації фокс тілків. Ваде ознаки життя в тілків в прибудові, да мали б продавати хитик — тут

«Першотрудовий» — колишній «супутник» «Жовтня» зустрів початок кінопрокатних труднощів зачиненням не ремонт. Той рамонт міг би стати вічним, якби не вальні старення представництва Фонду держимей в Житомирі та консулствів Міжнародної фінансової корпорації. Пропонували його на аукціоні багето разів і всупереч скептикам теки продалли. Новим власником ста недержавний вуз — інститут менеджменту і сучасних технологій.

А кінець біографії «Урожай» набув кримінального присмаку. Як тільки його закрили й вивезли апаратури, згоріла далі. Пожежники вивалилися на висоті. Проте через кілька днів спалахнуло вже тек, що ніхто в місті й досі не вірить у випадковість. То був найяскравіший феєрверк в Україні на честь сторіччя кіно... А те, що не згоріло, теж продали-таки на аукціоні після кількох спроб. Споруду знізла відбудувати для своїх потреб церква ЄХБ.

Зате в «Україні», хоч як дивно, навіть дуже тепло. Директор цього кінотеатру Лілія Твардовська твердить, що головною бідю для її колегів з «Ювілея» стало саме те, що було колись переважно — великий зал для широкоформатних фільмів. А в неї два невеликі зали, тож можливість замкнути глядачів всього-такі більше. «Україні» — один з тих жогливорішків, які ще два роки тому змагалися з кінострічками з українськими стрічками. Та результати тільки утвердили Лілію Твардовську в переконанні, що мейрцян польської кіноритори, оновлення відома: після: з усіх місць

тежта неабовільно викинули на вулицю. Пілатора розкопали, ками цікавилися думкою директорки кінофестивалю, яка поглянула на його портрет і сказала: «Він не поганий актор». Андрій Новиківський з «Жовтєв» робив заставку на кінофестивалі з мрією закритиви Бюкені. Лідія Твардовська, яка виступала в програмі, була найкращою фільми цього гатунку.

Своїх пареквинов вона не змінила, і цього суботнього вечора не тільки так пресувалися кілька днів, але й з'явилися нові, зокрема, як прикрите місце і титові закритишні. Очі. Але скільки разів може виступити в залі, де п'ятеро чи шестеро глядачів, нудити, дивитися на екран, а потім вийти, гуно, ступити, щоюли нігудує лівку ціть. П'ємателі, як усе ідейно стійке наставлення СРСР обурювалося «Мамусям» і «Зіпсувані» Зіпсувані, відчуні від так прораху емоцій дивити просто: після хіпхопів найскандальніші фільми такі кадри, як у тіх «Вірі», які здаються цілком

А як там «Космос», що на робітничий околиці Житомира? З вікна тролейбуса здалося, що кінотеатр зачинено. Та з'ясувалося, що тьмяна лампочка у фойє все ж горить. А чоловік на контролі радісію запитав:

— Кіно дивитися будемо?
Дізнався, що Василь Якименко, налітавши з сільськогосподарській евіації пенсію в 55 гривень, призначився в «Космосі» директором. Разом з ним чекамо глядачка на останній суботній сванс. Нарешті з'явилася хлопець з дівчиною — ледь старші того віку, що був на афіші «до 21 року».

— підзвонив директор до апаретної. А до великого залу, де мали демонструвати бойовик, так ніхто й не прийшов.

— Де ж візьмуться гладячі, якщо на льохомібачці, а там найбільше молоді, зарплату в 70 гривень видають із затримкою на півроку? — запитав.

— Та й інші великі підприємства ледь живіють! А тіх, хто ще має форси, рапелутором не заманиш. Прокати фірми, які давали копіт за союз відстані вручоч, поповалися, а тепер будувати не можуть, бо немає облігаторок для придбання копіт, окупити які неможливо? Те й навіщо гладячів їти до хінострату, якщо сім телеканалів переповнені такими сенсинами американських відомств, які вивчають і передають усіх наших громадян, а в нас не було змозжень тим, що державна хворостя контролювала, щоб тлєвбачення не відібрало гладяців у хінострату. Якщо свій власний дос-

Справді, відеокасети із записом емернканських фільмів прибувають до нас завдово до того, як випускати текі касети дозволено у саміх США. Хоч у чомусь Америку обігнали...

Виживає «Космос» із того, що комусь потрібні зал то для зборів екшонерів, то народному цілнвалю.

Зате олівничі фойє «Космосу» геть змінилось. Мерехтіли світлові ефекти, шаленіла музика. Танцювали чоловік 25, переважали дівчата. Вхід на кіносесанс — одна гривня, не теці — дві гривні. Твіцювати мали до четвертої ранку.

Біля кінотеатру чергували аж
деві міліцейські машини.
А в кінотеатрі «Україна» збира-
ються вер'єте відкрити.
Житомир.

УСІЧНІ актори Сумського театру драми та музичної комедії імені Михайла Шектіно двічі виходили перед глядачами за... відомості для них виступи. Провів цей унікальний трибунал та інші пооди з життя творчого колективу нові кореспондент веде розмову головному режисерові, володарем щойно одержаної премії «Експеримент» Сілки театральних діячів України Сергію Кузнецову.

Можливо, ваше безгрошів'я виникло якраз на цьому ґрунті?

— Це не зовсім так. Гроші ми більші-менші наїмалися заробляти. Наприклад, вистава для дітей «Снігова королева». Е. Шварц після прем'єри 25 грудня збирала поovní за 32 раз! Такою самою популярністю серед юного глядача користуються й наші постановки. «Русалоньки» за Андерсеном, «Мауглі» за Р. Кіплінгом, «Чарівних рукавичок» з Сагаова.

— Але дорослий глядач і платити бачимше...

— Як і ви, а в Києві завжди «кормили» студентів. Як не кажу, що на вечірніх виставах постійний ашпаз, але гадаю, у нас є. Дуже стійко за оновленням репертуару, турбуємося про комерційну якість вистави. Нині ми не маємо права витрачати гроші просто для задоволення амбіцій якихось дутих авторитетів. Моє особисте правило: брати в роботу тільки високоякісну драматургію, намагатися зробити з неї вдовольний річ.

— Що, на вашу думку, вдалося реалізувати киянкам?

— Наприкінці листопада у нас відбулася прем'єра «Дому божествиників» Е. Скарнетта. Повний зал зібрала «Едіт Шаф». Постійним успіхом користується вистава «Калідосом» Аальберта Камю та інші постановки. Ми перші в Україні, скажімо, повернули до життя п'єсу М. Куліша «Худий Хурикан». Вона отримала високу оцінку театральних критиків.

— Однак, чи не пирадомс: в ГЛ-
дач, а пошук, є успіх, а зарплати
немає?

— Кошти, зароблених нами, вистачає лише на оплату комунальних послуг. Тепло, електроенергія — все це ніяк дуже дороге. А колектив у нас великий — 230 чоловік. Без бюджетної підтримки життя театру неможливе!

— Сподіваюся, об'єднанням міст зможуть допомогти з цими проблемами?

— Сподіваюся, об'єднанням міст зможуть допомогти з цими проблемами?

Попріє все, прагматизміом пьд
роїтисним творчим змудом. Цього ро
ку хозієм прєвєстї у Сумах фести
валєм сучасної української мови до
драматургї Воня євє, а змєвлє про
себе. Тож потрібнє навукуєтисє
розкукуєтисє ставити її. Це і робити
мєм. Хоча бє експериментальним
малім сцєнам. Умїщїлї пьдмалї тьох
постановкє «Кадлєм свєтлєм» М.
Булєгакє, «Амїбїм до домїнїм»
Алєдї Нїколє, водєлє «Лєс Гурїч
Сїнїотїлї», в дїкум нає умєстїлї
Мїхїлєд Шєкспї свогє часу бєв о
дїм з пернїм акїонєдм. Кадїсїм

Перечитуємо нині п'єси І. Франка, Лесі Українки, які мислили філософсько, адуально-поетично. Я гадаю, що глядач уже втомився від шароварщини, якою, не секрет, українські театри перезасоживали. Будемо працювати передусім на серйозного, адуального прихильника театраль-ного мистецтва.

Бесідував
Сергій ПAVЛЕНКО.

На знімках: Сергій Кузик, Ната-
лія Гиатенко (Цезонія) і Сергій Сн-
дореико (Калігула) у виставі «Ка-
лігула».

Василь БАБУХ, «Голос України»

Автографи любові в Сибіру

На запрошення громадсько-культурного товариства Українська родина, а сибірських містак Сургут і Лягорт побував з гастролями буковинський співак і композитор, народний артист України Павло Дворський. Він дав кілька концертів нашим землякам, що живуть і працюють на цій суворій землі. Павло показав у Сибіру свою нову творчу програму «Автографи любові». Глядачі сприйняли її з великим захопленням.

Українська диспора, а з ними й представники інших національностей, які були присутні на концертах, по кілька разів просили Павла Дворського виконати його заальпійською пісні «Смерекова хата» і «Стожари».

На прощання дяючи шанувальники подарували співакові карту регіону, де вони трудяться, з таким написом: «Щоб коріння нашого народу ціло і проростало, хоч би де воно жило! Бережім нашу неньку-Україну. Творчих успіхів!»

Невдовзі на запрошення української діаспори митець здійснить ще одну поїздку а Сургут та інші міста. Вія представить нову пісенну програму.

—Микола ВОЛЮК, «Голос України»

Став клуб маслоробнею

Своєрідний спосіб оживити «вогніще культури» придумав керівництво колективного сільгоспідприємства ім'я Леніна Петрівського району на Кіровоградщині. Збагнувши, що більшовицьке гасло «Культура належить народам» далеко від дійсності, а дійсність вимагає оновити клуб, утримувати його, правління КСП пригословило працівників для господарських потреб. За 28 тун цукру в одного з одеських підприємств придбали необхідне устаткування, поставили його в клубі та й почали з молока робити масло. Потужність парової тини за зміну. Коріння КСП ім'я Леніна востаннє щільності молока не дають, тож закуповують його у васелян.

Кіровоградська обласна

Армія — проти карів

Як на озері Світязь високе начальство відпочивало

І Михайло Леонідович сказав так:

— Мені вже за сороклет, страху за плечима не маю, а знаю багато. Коли на розвали вийшли військові секретарі обкому компартії чи головні обліконкому, високі гості з Києва та Москви, то я перебував у їхньому «облаві» протягом кількох років. Як лікар Свєридіна «швидко допомог». Тож набачився і наслукався... Я записав розповідь Михайла Леонідовича. Запитаєте, навіщо? Хай буде розповідь вузлик на пам'ять, особливо тим, хто сумує за «світлим» минулим.

Чого бувало на озері Світязь, той бачив, що майже в самому його центрі є невеликий острівчик. Завсуду — ніби старовинний замок, — розпочав сюжет розповіді Михайло Леонідович. Гарний куточок Полісся. Райський. І мало доступний, бо далеко від берега.

На тому острові, що оповитий легендами, сиво часу «казав» керівник обкому партії по-бувалили дисповерховний будинок, в якому розважалися, як правило, тільки перші секретарі обкому партії. Приїжджали сюди, з якою-небудь високим гостем. Полювання, юшка з риб... Весело було. До будинку по лузі озера проклали спеціальний телефонний зв'язок, поробили до води алеї, вистелили плитками доріжки, посадили декоративні дерева, з Полісся завезли кілька пар фазанів, диких кролів, на спеціальних тракторах ввозили суніць.

Крім строю, охороняв острів великий шпак із гострими рогами. Не смійтеся — це правда. Він вилітає тут з маленького косячка, був так нетерпеливий, що нікого не підпускав і близько до острова. Коли бачив незнайомих, відходив на кілька метрів, а то різше наважав захід. Його страшенно боялися. Коли приходив час женіння — несамовито кричав, перепливав озеро. Та через десь-два сам повертався на острів, «гукаючи» його тут добре. Коли гості розважалися, папа приїздували... Але не про це мова.

Однієї ночі мене підняли з постелі. Я, власне, і не знав, чому, бо було не вперше. Приїхали вилізу з ліжками — і в автомо-

біль. Із Луцька — в Шацьк. Уже на острові дізнався, що сюди має приїхати секретар ЦК з Києва. Такого високого гостя на Світязі ще не було.

Боже мій, що тут робилися! Приїбрали, чистили, мили, посипали... Готували традиційне меню з 12 страв і втра. Найбільш оригінальна страва — це копчений угор, заправлений спеціями. Не купували? А мені доводилося. Як лікар, я повинен був кожному страви покусувати парет тим, як подати їй гостям. Такий утворив деспотизм умів робити один із місцевих лікарів... З великого світового втра акуратно знімають шкурку, потім її все зашукують різним спеціями, після чого шкурку знову натягують, а тоді вже — спеціальний процес котіння... Даруйте, бачте не буду, бо на сподобався якому прокосту. Отже, коли все було готове до прийому, несподівано представник обкому партії запитав нас і себе: «Як вам це коштує?»

Ми не знали, що відповісти. Комарів було видно-невидимо. Нагнісало до землі — очі відшарпав. Що робити? Терміново з Луцька приїхав якийсь ветеринарний лікар. Можливо, саме приїжджує? Не були спеціалісти, які займалися тваринами. Представник обкому, певно, вважав, що комарі теж тварини. Але спеціалісти розвели комарів. Зоотехнік порадив поспішити якоюсь трупом...

Високий і кремезний чоловік із скляним очима, що весь час був накрутив, серпато кином: «Дивись, що тебе із Коліми знаєш? Ми не сміємо сказати, що може, в тій справі зарадять військові? Чоловік із скляним очима кинуло голову, представник обкому побіг до телефону.

Через кілька годин із Луцька прибули військові з димовими шакалами. І над островом зашипіло та зашуміло. У кишині та зарослі місця нас посилає на перевірку. Ми нагналися, розгортали рюкзаки чатамики — диво, жодного комара! Попотішено зрізали представників обкому, поклали обличчя у чоловіка із скляними очима.

Найбільша команда: «Папа переїздить на берег, на острові залишаються натовпи ліжок і ліжар, два військові. Якщо ж не вийдуться комарі — це раз їх настракати».

Ми залишилися вчотуати. Було багато комарів з напівом, але знову ж такі допомогли військові. Добру силу має рогиати.

Коли все спало, ліжок загрозило повиснути. З куди вилітає папа з кожною втра, тоді добра повина, хто там дозвужається одного ліжка», — сказав весело.

Після вечери ми опустели яляк з кількома ліжками коняку в кришину для охолодження, мачою наліло, що вранці дістанемо. Але... Власні та раптово розбудили гуркіт шапера. Кілька зовсім незнайомих чоловіків, які приїхали на острів, наказан нам негайно покинути обжите місце. Так ми опинилися на березі несподівано папа, приїхав з Києвом. Лісник журналіста: «Пропав косяк»...

Нездовзі приїхало кілька легкових автомобілів. На авок катера людей відвели на острів. Залізка я ввізнав першого обкому, голову обліконкому, обласного начальника КДБ. Пізніше мені сказали, що був секретар ЦК з Києва, а ми ще кілька високо посади з Москви.

Що вони робили на острові — не бачив. Але ми чули стрілянину. Зітра дізнаюся чому здіймалися з острова наші на волю. І зно — стрілянина...

Пізно ввечері з кількома тими незнайомими чоловіками вийшли на берег. Рухалися до берега, цим кілометрів від Світязя. Там і нині Головинський консервний завод, один із секретарів львівського обкому, який поїхав до Києва, якесь люди. Працівникам заповіді мочи належало виконати спеціальне відповіальне завдання: перефразувати м'ясо, ліжками, який шойбою страви на Світязі. А я куштував дичину на смак...

Вранці два ліжкові савок консерві з м'яса ділили кожко було доставлено до автомобілів, що чекали на березі Світязя. Коли гості поїхали, ми з напівом повернулися на острів. Лісник тут же кинувся до криниці... І радісно вигукнув: «Котили, котили такі наші!»

Кілька годин ми добре веселилися. Потім з військовими я вніхав до Луцька...

Залишає Богдан БЕРЕГЕТА
Волинська область.

НІ, Я НЕ ЗБИРАЮСЯ кидати тів на колішніх високопоставлених партійних босів. Вони самі це емлю робили, що годі щось лише ї вгадати.

Правда, за часи «найдемократичнішої» більшовицької про про Ілзе «судовими» інтересам народу не всі знали. А хто був су курсії, той мав право. Це сьогодні можна собі дозволити таку розкіш — розповісти, що воно насправді було...

Микола КОСІЙ, «Голос України»

Якщо муж хорошиј теж погано...

Стамбульська трагедія стала розмінною монетою у зведенні політичних рахунків

ТРИ МІСЯЦІ минуло від дня сумнозвісних війн у турецькому готелі «Тозбей». А відізна трагедії годі залишатися «актуальною» темою на сторінках багатьох видань. Правда, не тому, що заміною 15 наших співвітчизників, їм дитя залишилися сиротами, і навіть не тому, що ті воїни, які ішли бійці загинув, мають не одержати належної їм компенсації, застрахування у юридичних фірмах. А тому, що вони, ті дитя залишилися сиротами, і навіть не тому, що ті воїни, які ішли бійці загинув, мають не одержати належної їм компенсації, застрахування у юридичних фірмах.

«Сенсація» в ішлому: влада поспішає на допомогу лише тим, у кого кишині вбиті «басками», і тоді, коли наліх барикадах.

Нагадаю, повідомлення про трагедію в стамбульському готелі стало сумнозвісною новиною мало не всіх світових інформагентств. Букованно через кілька годин після пожежі до Стамбула відбула спеціальна делегація комісії України. Співвітчизні с'їм загинили і потерпіли висловили керівника нашої держави, уряд Туреччини. Протягом кількох днів було проведено численну роботу з надання медичної допомоги нашим співвітчизникам, які загинили в живих. Спеціальним рейсом тіла загинилих доставлено в Харків. У білоруському кафедральному соборі проведено паніхиду. Виділено необхідні кошти на поховання.

Але, виступається все, що робилося не просто так. І ми, напевно, були б не ми, якби у ній і державній, і ліжкарській турботі не

вгадали особистих кримінальних інтересів державних чиновників.

Усім за незвичинні спроби подати його трагедію як чергове зведення рахунків «воїни українців», на сторінках деяких видань з'являється не менш інтригуюча версія про те, що за зворушливою захистом аланди криється не що інше, як турботи кланових інтересів. А для більшої переконливості наводяться начебто й інші факти. От, мовляв, на будівництві цукрового заводу загинуло кілька робітників, а харківські монополісти і палачам не повернулися, щоб допомогти їхнім сиротам. А хто збирався все...

Лукашкин каже, тому що знали: робітників із Західної України поховали з не меншими почестями, ніж загинилих у Туреччині. Однак, у чому ж кримінал?

Розмовляю із заступником голови обласної адміністрації Сергієм СТОРОЖЕНКОМ, на той час членом державної комісії.

— Прикро, що ми як були, так і залишаємося тими «сиротами», які навіть мертвих продовжують длати за клановими прихильності — на своїх і чужих. Уряд, члени комісії довели, чому потерпіли, с'їм загинилих перш за все громадян України. Так лютой урядові всі цивільнозавані країн, коли бачи громадян потрапили у надзвичайні ситуації. Та, видно, нам до цивільних падежувало, коли побачи цивільнозавані ставати плахдами не лише обов'язкової уяви, а й засобів масової інформації.

На цьому можна було б поставити крапку.

Але для майбутніх авторів подібних «сенсаций» повідомимо ще деякі подробиці «турецької справи», або вони не трапилися на думку.

За фактом пожежі у стамбульському готелі «Тозбей» порушено кримінальну справу. Вона вже передана в суд і тільки суд може винести рішення про моральне і матеріальне відшкодування потерпілим, які повинні сплатити турецька сторона. Захисити інтереси наших громадян на судовому процесі український уряд заступив адвоката з Німеччини, який одержав фінанси з подібних судових процесів. Співвітчизники нашої держави до Харкова все бажало, що належало загинилим і потерпілим. Валюта, яка була в них, зберігалася у прокуратурі Стамбула і була передана с'їм після рішення суду.

С'їм загинилих харківська аланди наклали по 1000 гривень. 2800 гривень, що кайшли у відшкодуванні грош допомогли, роздали до кайшлих сиротам, нашіспіротам та потерпілим дітям, яка замінала дожити татарику сиріт. Четиріом с'їм'ям, які потерпіли найбільше, було пожежувано цю 220 тисяч гривень. Людьми, які побачили загинилих невідомими. Але ці та інші факти не стали надбавкою до правди і гласності в газетних публікаціях. Натепер, це знало факти воїни для нашої повсякденної «чорнухи».

Хвалити владу — не найкраще заняття для неї. Але й потягти на за що їй про що — не покладає на себе, ні сирот професію. Харків.

Роман ВОДНАРЧУК,
журналіст

І перша туржма. І музика

Спільно відзначили «золоті» весілля попурих пар з гірського села Бережичів Верховинського району. Спільним діду Фелора і Василіном, Іванна та Мадина і давній родити Волинська. Палаюмо було і дуже перше весілля, бо жіноч в сім с'їм — рідні сестри, а чоловіки — рідні брати. У мурі і загоді промовили несподівано і гласності публікації. Брати, заслужили лівну одностежів, які ширі вітали їх з новим подружнім життям.

Мадина і Василіно, які вперше одностежів сестер, били і перша дружка молодих Марія Шлихта та Іван Шлихта, гімназіст Микола Семенов.

Івано-Франківська область.

Уточнення

Секретарі Верховної Ради України повідомляю, що у тексті Погоди Верховної Ради України від 1 жовтня 1998 року «про прилучення до складу Верховної Ради України, опубліковані в «Гу» 14 січня 1997 року, з технічних причин трапилися неточності: пункт 7 22 частини першої частини 1 пункту 22 частини другої частини 1 пункту 2 частини другої частини 22».

Надія ВЕРБИЧЕНКО, журналістка

Заручники залишаються під прицілом

Із Таджикистану пропонується надходити триповерхові повідомлення. За останню добу там різко ускладнилася ситуація з вивільненням заручників.

Нагадаємо, що 4 лютого озброєне угруповання на чолі з братами Саїдрімом та Саїдрімом 14 заручників. Серед них — айбівський спостерігач, громадянин України Валентин Куржас. Разом з ним у полові перебувають міністр безпеки Таджикистану, чотири представники управління Верховного комісаріату із справ біженців при ООН, три представники місії айбівських спостерігачів ООН та журналісти російських засобів масової інформації.

МЗС України тоді виступив із спеціальним заявою, в якій засуджувала дії братів Саїдріма та їхніх прибічників і закликала усі сторони таджикського конфлікту сприяти звільненню заручників. Однак доміняється з божевільними було неспросто. Лише через тиждень вони погодилися відпустити захоплених у полов людей, якщо їм на дозволу в Афганістані переправляти озброєний загін прибічників (40 чоловік).

Вимоги терористів було виконано. Але коли настав час обміну боєвидами на заручників, брати Саїдріми раптом зажадали. Своєю байдужістю віддали явище готували до бою. Журналісти, які знаходилися серед заручників, передають, що ситуація в будинок момент може вийти з-під контролю. Додати одного пострілу, щоб розірвала трагедія.

Поки що не вирішено, як діяти в цій ситуації. Міністр безпеки Таджикистану Саїдрім Зухуров, що перебував у полові, закликає уряд країни виконувати всі умови бойових умов.

Нині життя заручників — під загрозою. Озброєне угруповання братів Саїдріма прагне голосно заявити про себе як про «третьої сторони» таджикського конфлікту. Але доведеться заважати, що для мирного врегулювання в країні досить, аби тільки дві сторони — уряд та опозиція — досягли порозуміння. Однак, як бачимо, «забувають» про численні байдівські формування в Таджикистані та відлучають із від переговорного процесу — це навіть більше, ніж небезпечно.

Дайджест

«Ми їхали з Мерілін Монро. Вона мене не впізнала»

І ПОВІВА в світській літературі бже і закохано, і випадково. Вперше ж тож нахилився відкрити і говорити в етні водночас безтурботно та високо, з відкритим поглядом, про те, що їм лише дозволяло собі тихо жартувати. І кожен із 50-х із захопленням приєднався до «Здрастуй, смутку!», «Чи любите ви Бразил?», «Гроші сонця в холодній воді». Але, з іншого боку, доямо Франсуа Сазан визначив рядовий кур'єр, котрого пошкодило повстання рукописів невідомої авторки, що у величній кількості надходили по адресу його відомої жінки, при чому, часом ніхто не читав.

«Здрастуй, смутку!» 17-річний Сазан так вразив кур'єра, що він серйозно зацікавився його людиною. Той, у свою чергу, був так здивований «високотемпальним кур'єром, що, побачивши провідника, Сазан прийняв його за раз. І ось нині Франсуа Сазан справедливо вважається живим символі Франції. І подібні прикличливості її таланту забувають, що Сазан завжди жила, як і її припадкам розмови про жоду, обсяг. Пропонуюсь вийти увазі іншого журналіста Ані Пемур, опубліковане в журналі «Морі кастр».

«Дев'ять, квартира в самому кварталі Парижа. Як сиджу у вітальні і чекаю. На стільці — поштовий, почка сиплет «Голдас» і розмовні картки. Час мити підлогу. Пам'ятаю, як вийшла з квартири, а в кімнаті вже сиділа жінка, яка мене не впізнала».

— Шокова сорочка, шовк — це слово з першої сторінки вашого першого роману. «Сьогодні ніщо не зможу мені, мов жінка, щось драгоче і віддале мене від інших».

О, прийміть мій комплімент! Навіть ми не порохали мене пригладити це, я не змогла б Так, я люблю натуральний шовк, а це бовнує.

І чорна класична сідниця.

— Класична, так, і вельорні чоботи, але не для вулиці, а щоб ходити вдома. В них так зручно.

— Сиди пригладити це давнє колье.

— Одна пачка чорного чоловіка надійшла його мені і прохав, щоб я його посіла. А сьогодні ідеально на волю до цього, чи не так?

— Він не залишив свого імені?

— Ні, і це ще елегантніше.

— Як давнє великого значення елегантист?

— Так, мене так викопувала мати.

— Як ви купували одяг?

Ви простите, купувала, бачите краще, заходило.

— Це у мене було дуже рідко, тому що я їжджу мільйонів і треба гальмувати... Ні, по одній я вирушала цілорічною, одна чи в подорожі, і ми обидвоє деякі конкретні крамлин.

— Відомі фірми?

— Сен Лоран — це новини, і це «Альєс Б».

— Як ви вибираєте одяг зранку? Завжди на прогнозу погоди, темні зустрічі чи за настроями?

— Я вибираю навишми, тому що зранку я просто вмірю на бачення поспіяти. Я беру трохи чого-небудь, а потім кілька разів, як до останньої години перед виходом, переодягаюсь. Я вибираю одяг залежно від мого звичаю.

дуже подобається, коли ми друзі добре адитивні! — це означає, що вони в хорошій моральній формі.

— Коли нам було 20 років і ви приїхали представляти свій роман «Здрастуй, смутку!» американців, на вас була маленька біла сукня, довста сексуальна, а-ля Мерілін Монро...

— Я була достатньо сміливою, як і з'ясувалося, не мала рації, бо ми обидві жили в одному квартирі. Пам'ятаю, як їхала в ліфті з дуже крихітним блондинкою... І її не впізнала, власне, вона мене так кохала.

— Ви коли-небудь одягали свого собаку?

— Ну так, я одягала його, коли хворіла. Я вам зараз покажу... Одного разу я пукала крізь цю шитку. У мене була камери, що повіяла на мене. Потім її, чарівна жінка, що це мені боліло...

— Як навпір трохи обидва.

— В якійсь моменти моїх друзів.

— Я щодня вам не доведла, чи не так?

Самотнім жінкам в'їзд заборонено

ВІДНЕДАННЯ практично в усіх областях столиці Об'єднаних Арабських Еміратів заборонено проживати самотнім російським туристам, так і до російським бізнесменів вони також ставляться з великою обережністю.

Приналежність жінки до Росії не поважає в дискримінації на національну ознаку. Суть в іншому: відомої своєю розсередженістю великої готелі Абу-Дабі хочуть зберегти престиж і не допустити того, що стосується багатьма готелями Дубай і Шарджи, де зупинялися російські розповідачі кореспондент ІТАР-ТАКС.

«На жаль, — поділяючи своїми міркуваннями менеджер готелю «Він готель» Аманда Девіс, — даламиста певного сорту російських жінок у Дубай спричиняє неприємні реакції. У себе ми не можемо цього допустити, тому ніколи не посідаємо самотню туристку у готелі, коли вони не мають персональних доказів того, що приїхали сюди у конкретних справах і на запрошення нашої сторони».

І рідко жінки не тільки в тому, що дівчата з Росії займаються проституцією, зазначає Аманда. Багато з них просто наповнюють на закони країни, на інших готелі готелю, якщо вони дозволяють собі з'являтися на вулиці або біля басейну без верхньої частини купальника. Вечір, прийняти у басейні цілорічною, аби тільки на волю до цього, чи не так?

— Він не залишив свого імені?

— Ні, і це ще елегантніше.

до російських туристів, проте, щоб уникнути ускладнень, оселитися в себе дозволяють тільки подружні пари.

Така ситуація, і сама визнати, що Девіс була близька до істини, коли пояснила, чому не бажав мати справу з російськими туристами. Останніми роками, насамперед, це були російські туристи, які приїжджали до Абу-Дабі з метою відпочинку, а не для роботи. Вони часто приїжджали до Абу-Дабі з метою відпочинку, а не для роботи. Вони часто приїжджали до Абу-Дабі з метою відпочинку, а не для роботи.

«Зніміть трошки зверху...»

«Зніміть трошки зверху...» — з такою одиницею проханням звертаються чоловіки, зайняті до перукарів на морському курорті Сан-Лоранс Бульвар. Фраза ця, втім, ніякого відношення до фразу записки клієнта не має. Почувши її, чарівна 19-річна Катрін опомилася до погляду на тіло свого клієнта, піднявши чіп поглядів відмивати, розповідає кореспондент ІТАР-ТАКС.

Екзотичне обслуговування обходиться чоловікам здебільшого зовсім дешево. Зокрема, застрижка коштує 15—20 доларів, а за «надає» треба доплатити лише 5 доларів. Шопоралю, який клієнт настрівний під час стрижки помушувати з «матеріальною складовою» на достатньо високий майстра з вік до 15 років. Йому доведеться викласти ще 15 доларів. Багато хто з моряків з'їжджає з потягом іде на це, тож значення для перукарів Катрін, яка чарівно комедіє, та її клієнтами не доводиться. В «тарифній таблиці», каже Катрін, вона заробляє чистими грошми до тисячі в місяць. Але до речі, за останню політику, та жінка «з» еротичних салонів криєся в Монреалі близько 30, і їхня популярність, а отже і кількість, зростають. Звісно, не всім громадянам це до вподоби, і зокрема періодично пишуть в різні місця Інтернету скарги на те, що їхні мікрофони перетворюються, по суті, на «квартали червоного ліхтаря». На це власті, протестуючи, знаєш, якілях законів, історично відомо, що цей сервіс не заборонено, якщо «немає сексуального контакту між споживачем і моделью».

Зопоте весілля королеви

У листопаді 1997 року виповнюється 50 років від того дня, як королева Великобританії вступила у шлюб з герцогом Единбургським.

Як повідомляють пресистори Британської імперії, нині розгортається можливість записання на торжество з нагоди золотого весілля королеви тисячі чоловік, які також відзначають 50-річчя свого життя. Нині жоден не відмовляється від можливості гостей, повідомляє кореспондент ІТАР-ТАКС.

Перебачається, що торжество відбудеться під наглядом неба, оркестр гратиме мелодії 40-х років, нападуючи готами про новітній час. Поки що офіційно оголошено про деякі тематичні заходи, заплановані на Або. Наприклад, стало відомо, що королева прийде з участю 1000 кохачів, яких відбудуть в лісах на підкорі «Ескот» у присутності 20 тисяч глядачів, досвідчених перекладачів до Відомості парку. Причина — відомо велике число бажачих спостерігати подія.

«В одиночних камерах не божеволіють...»

МИ ВАГАЛИСЯ, чи варто виносити ці розмови на суд читачів? Написавши відвертість, насамперед спіррозмовника шокувала. Причому викликало запитання: а чи маємо ми право, в свою чергу, шокувати читачів жасливими фактами з біографії колишнього в'язня? І ось-таки між «за» і «проти» перемогло перше. З такою людиною більшість із нас ніколи не зустрічалася... Нині спіррозмовники належать до тих людей, які є індикатором негативних процесів у суспільстві. І від зустрічей з ними не захистований ніхто. Отже, люди не, варто виносити таку людину.

Розмова тривала довіда. І насамкінець стало зрозуміло: за все, що сказав ця людина, несе відповідальність, мабуть, не лише вона...

... Маленький хлопчик з повсякденного міста мріяв бути льотчиком. Але мрія так і залишилася мрією. Доля приготувала йому інше. Оточений вчало жити по-своєму. Його дід був злодієм, життя закінчує в колонії на лісопосади. Батько пішов таким самим шляхом. Нині пішли і діти: чотири сини і чотири доньки. В дорослому житті всі від одного відбудили різні терміни у в'язниці.

Той хлопчик, назове його Тололо, пам'ятає, як у золотому дитинстві діти картоплі та шматок хліба нерідко були і сніданком, і обідом, і вечерою. Отже усі восьмеро йшли на базар та у чужі городи красти.

А не пам'ятає свавільний характер батька, як його полюбив і приналежності породжували в дітях негативну енергію, яка потребувала виходу... І тільки через сорок з лишком років він дозволив собі сказати батькові: «Я тоби нічого не пробажув». Цього разу не витримав батько. Повисів...

Нині Анатолію за п'ятдесят. Він злодій у законі, з великим, за його власними словами, авторитетом, особливо небезпечний рецидивіст, який понад десять років провів в одній камері, де існували тільки півгодинні прогулянки на лобу, а ще — києти та інколи гасати. Втім, як сам він стверджує, — в одній камері не божаються. У нього сине волосся, а на чолі лише діт зморщинок. Погляд колочий очей спрямований на співрозмовника...

— Мені п'ятдесят чотири роки. Тридцять п'ять з них я провів у таборах.

— Чи відчуваєте себе молодим?

— Тільки так. Я й «левом» люблю лише молодих.

— Коли ж встигаєте, якщо весь час у таборах?

— Перерва між відсидками... Нині я на волі. Останній рік сидів сім років.

— За що?

— Мені один чоловік заплетив десять тисяч, щоб я вбив його дружку.

— І вбив?

— Ні. Хіба можна жінку убивати? У неї дав діти було. Я його обдурив. Він просив, щоб я, як доказ, приніс йому П. Грінберга. Була розмова, і яшовся до особистих речей. Він дав мені адресу своєї дружини. Проте я якось зустрів її зранку, коли вона пішла на роботу... Мій замовник не знав, що я з цього міста, бо до цього я просидів у таборах та колоніях 24 роки 4 місяці і 21 день. Мені ділили долавали строк за збиства. Молодий був...

Отже, я її зустрів і все розповів. Жінка не повірила. Тоді я їй сказав, де у неї родина на горах, і вона втратила свідомість. Я її підвів, посадив на лаву...

Потім на базарі придбав трохи м'яса, закупував його в хустку, яку чоловік подарував їй на день народження, зарізав курку та її кров'ю облив хустку. Поїхав до свого замовника. Коли він це побачив, йому зробилося жаль. Чоловік не захотів розплатити хустку і дівчинку. «Ой, — каже, — Тололо, хоча б сабана, з півроку не знайшлиш. Не хвилюйся, — відповідало, — не знайдуть».

Він приїхав гроші, я сів у машину і поїхав. А потім мене засудили, незважаючи на те, що то жінка писала і прокурору, і в Київ, і в Москву, що не втрутав її життя. Мене засудили несправедливо.

Потім я «скачав» з нього ще грошей. Надів йому в машині напучники, витягнув їх і сказав: «Щоб сьогодні ввечері було ще шість тисяч». Мене засудили як рекетир... Я ніколи в житті нічого не боявся і не боюся, але жінку я вбити не міг, бо в неї були діти.

— А може, просто жінка була вродлива?

— Гарна. Їй було лесь років 35. Та вона старіла для мене.

— Як ви опинилися за ґратами вперше?

— Це було зусовію 61-го на кату. Я грав у жокєй, і в нас був тренер (згодом він став режисером). Того дня я трохі випив і зачепив його лівцем. До мене підійшов трояк чотире допросів хлопців, і я витягнув їх... Потім пішов додому, взяв сокиру і повернувся на стадіон. Але всіх уже забрали «швидка». Мені хотілося їх порубати.

— А духу вистачило б?

— Вистачило б. Я сильна людина. «Фізионоччю чи морально?»

— Так і так. Я був там, де в одному місці збирався 15 тисяч ув'язнених...

— Як ви вважаєте, змогли б прожити життя без колоній?

— Були часи, коли я за ними нудувався.

— Чому?

— Не було куди йти. На тому місці, де була наша катка, тепер стоїть п'ятиповерховий будинок. Із різних залишків тільки діт сестри і один брат.

— У вас є діти?

— Ні.

— Ви бивали когось?

— Дітві. В колонії. Одного разу мою товарища побивли, я взяв ніж, пішов і зарізав кривавика. Тоді йому дали 15 років, з них 10 — закриті у в'язниці. Це було в Волинській області.

Іншим разом я зарізав начальника загону. За обрзу. Він перед усім стром сказав: «Іди гуляй, п...», побив мене по грудях, і я вийшов з табора. Я не став ніх, чекав майже добу. Вирішив його зарізати і знав, що мене ніхто не зможе зупинити. На другий день, дізнавшись, він їде. І мені так стало на душі, ніби я скинув з себе тягар. Зайшов до його кабінету, там був ще голова ради колонії. Начальник мені каже: «Слава, Анатолію». Я нахилився, — відповідало, — тепер прийшов до двору. Тоді голова ради колонії назола мене і хотів ударити стільцем по голові. Я підставив руку, розвернувся і вдарив його ножем на виступі. Зачинив двері і пішов.

— За таких обставин вам запрокухала найвища міра покарання.

— Спочатку так і було, але потім дали 15 років закриті у в'язниці та визнали соціально небезпечним ре-

цидивістом. Люди, присутні на тій вечірній перерві, коли мене образили, були нормальними людьми. Вони розповіли, як усе було. Завдяки мені образи судді визнали пом'якшуючою обставиною.

— Що відчуває людина, яка вбила?

— Траплялося, я шокувався. Сам собі говорив: «Не треба цього робити».

— Коли не броти до уваги морально-психологічний бік справи, з фізіологічної точки зору не було але?

— Навпаки, мені було добре. Знавалося, що я виконав свій обов'язок.

— Чи боятесь смерті?

— Ні. Бо всі ми померемо. Багато хто говорить, що хотів би прожити три роки. А мені загибати не треба. Я хочу жити до тих пір, доки буду задоволюватися жіноч...

— У вас було багато жінок?

— Не так багато, але були. Особливо перед останнім строком. Бувало, на базарі я пропонував дівчатам по сто рублів, аби вони тільки вийшли до мене підняти спідниці.

— Де ж ви брали таку гроші сім років тому?

— Брав... Відвозив до лісу чоловіків, у яких було багато грошей, наприклад дівчатка, і підпихував за напучники до дерева. Пояснював, що мені потрібні гроші.

— У момент підпихування ви дивилися на людину з відчуттям переваги?

— Я на нього дивився як на свою злобич.

— Коли-небудь працювали на волі?

— Я і в колонії ніколи не працював.

— Вам не хотілося створити власну сім'ю, жити нормально?

— Мені було дівчина. Коли ми познайомилися, її ще не виповнилося 18 років. Я нікого в житті не кохав так як її. 24 роки писав їй листи з колонії, а вона не відповідала на холен.

Після звільнення приїхав до неї, запитав: «Ти мене віпила?». «Так, захов, Тололо». Я прийшов, щоб сказати тобі кілька слів. Ти — тварюка. Таких як ти, чи кохати не гідна». І плюнував їй в обличчя. Сів у машину і поїхав.

— Ви одилюєте? Чи ваша дівчина обидла чекати?

— Я сам винен. Колн б не долали ще строк, вона б дочекалася. У мене були випалки, коли я, перебуваючи в одній камері, стояв на колінах та молився, просив Бога, щоб допоміг мені вийти на волю, і я мав можливість сказати їй ці слова.

— Що для вас поняття честі?

— Ніколи нікого не образили даремно. Наприклад, одному з ув'язнених надсилають посылку чи бандероль, а хтось її краде. Це називається «християнством». Тоді всі збираються і вирішують, що з таким робити?

— Чим будете займатися на волі?

— Спочатку знайду житло, в загальні хочу з цього міста виїхати, хоча воно мені й рідне і мене завжди сюди тягне.

— Але ж вам немає кулі їхати?

— У мене багато друзів, які запрошують до себе, однак поки що я під адміністративним наглядом.

— Як ви себе описуєте: ви хороша людина, добра, чесна, порядна?

— Так.

— А які у вас є негативні риси?

— ?..

— Ви можете зранити?

— Ніколи в житті.

— Чого ви боїтесь?

— Я нічого не боюся.

— Але ж так не буває. Це неприродно.

— Буває. У мене, наприклад, був такий стай, коли я беру пляшку горілки і шампанського і їду один до лісу.

— А коли повертається зніти, ви не можете бути зражені для людини, котра зустрілася на вашому шляху? Як ви вважаєте?

— Навіщо вона мені потрібна?

— Що в цьому житті варте того, щоб жити на світі?

— Зона позначалася на вашій особистості позитивно чи негативно?

— В даний момент я не шкодую, що вийшов 35 років.

— Можете не кохати пояснити?

— Можу. Коли звільняється, то розумієш, що тут тобі життя немає.

— Де мешкає зараз?

— На квартирі у пам'ятинці. Вона наркоманка. «Проклятою для моєї сестри, куртку і підшав до мене».

— А ви могли б її за це вбити?

— Вона не варта, щоб я об неї руки бруднив. Терпіти не можу наркоманив.

— Самі ніколи не вживали наркотиків?

— Було колись. І курив, і коловся. Потім кинув.

— Друга жінка?

— Мій друг — ніж. Приятель є. Такий, як я. Але він не друг.

— Не робили спроби спланувати життя на майбутнє?

— Я більше не хочу повертатися до табору. Мені б створити робу, яку я б з дня свого звільнення — 21 листопада. І хопіло хочеться. І відпочити по-домашньому...

Нещодавно я зустрів жінку. Блондинку, їй 28 років, має доньку. Вона мені так сподобалася... Потім я допідвався, що вона колеться, і я їй сказав: «Домовилося так: ти кидаєш колотися, я — пилити». І знаєте, що вона мені відповідала: «Скажи: «Тололо, я тебе так кохаю. Я згодна». Проте обуралася. На Різдво вона вколовалася, і я її вбивав. Не терплю, коли мене обдурюють».

— Можливо, жінка просто виявила слабкість, а ви так грубо...

— Можливо. І вже і сам шкокую про своє, але перший я не повернувся.

— Коли вона вас кохає, то може приїти.

— Я дуже цього хочу...

Записав Осесла КЛОЧОК,
Надія ДУБРОВСЬКА.
Полтавська область.

Виктор СТУГНА, журналіст

Улюбленець усієї Одеси, а ще й Києва...

Наставляю одеського баскетбольного клубу «БШЛА-МодасКА», відомий російський тренер Юрій Селіхов одного разу сказав журналістам, що єдиний у команді, до кого не має жодних претензій, — Валдим Пудзірей. І в національній збірній цей гравець — постать помітна. Коли він в ударі, то втримати Пудзірея майже неможливо. Полілюбив він виконувати точні триочкові кидки, драматично своєю влучністю суперників та їхніх прихильників. Узагалі, одесит — із таких майстрів, які самостійно здатні вирішити долю поєдинку.

У баскетбол Валдим потрапив випадково. Адже йому більше футбол подобався. Але хлопчина вимахав пірвою, був одним з найвищих на зріст у класі. Тому баскетбольний тренер Валерій Макаров і звернув увагу на хлопчину. А той після кількох перших тренувань не на жарт захопився грою. Головне, що в його непогано все виходило. А в підсумку — в Одесі з'явився перспективний гравець. Але на високому рівні зіграв у Києві, де йому довелося служити в армії.

У київському СКА Валдим пройшов відмінну школу у авторитетного тренера, у мязулому

чудового гравця, чемпіона світу 1967 року, Геннадія Чечуро. А грати почастіло поряд з відомими майстрами: Салликовим, Вереним, Шевченко, Коробовим, Левинським. Тому так жваво додавав у грі.

Але одного дня він повернувся до рідної Одеси. Покликав його туди президент «БШЛА-МодасКА» Табачник. Вони з Пудзіреєм одразу виявили спільну мову, і їхня співпраця триває ось уже п'ять років.

— Хочеться, щоб мій клуб успішно асистував у національному чемпіонаті, — каже Валдим Пудзірей, — і на європейській арені сказав вагоме слово.

Вважає він, що і збірка України, яка осталим часом радує уболівальників, здатна поборотися за високе місце у фіналі чемпіонату Європи наступного літа в Іспанії. От тільки побороється, чи потраде в склад. А то конкурентів нині в цьому колективі висока. Але одеські баскетбольні фаши і їхні київські колеги, які дуже симпатизують Пудзірею, переконані, що збірка без цього гравця не обійдеться як ніяк.

На знімку: грає Валдим Пудзірей (праворуч).

Фото Михайла БОЧКА.

Іван ОЗЕРЧУК, журналіст

«Оболонь» підтверджує марку

Найспівальні українські футбольні команди готуються до другої частини сезону. Той, хто має конути, зустріється і грає контрольні поєдинки за кордоном. Але і в Україні, незважаючи на силги й морози, футболісти жести не замикає. Один із заходів, який привернув увагу публіцистів три, став традиційний турнір «Київщина-97».

На старт цього змагання вийшло дванадцять колективів. Несподіванкою для багатьох стала невдача в групі «Динамо-2» (Київ), у складі якої виступали гравці основного складу чемпіонського колективу, як-от: Шма-товаленко, Кардаш, Гусін. Динамівці

поступилися 16-річним футболістам із команди «Бориссен» (Шаслівце, Борис-пільського району).

У фіналі зіграли «Оболонь» (Київ) і «Десна» (Чернігів). Підопіт київського тренера Павла Пегорова вилити скіндильників — 1:0. Переможний гол на 86-й хвилині забив Олег Биченко.

З наступного сезону цей турнір буде включено до єдиного календаря зма-гань, що проводиться під егідою Федерації футболу України. Називатиметься він «Меморіал Олега Макарова». Це буде чудова пам'ять про видатного воро-тара київського «Динамо».

Створено фонд Сергія Щербаківа

НЕ ЗАБУЛИ у Донбасі про свою **землю, талановитого футболіста Сергія Щербаківа, який жинко нині у Португалії. В обласних центрах створено благодійний фонд його імені, покликаний допомогти матеріально спортсменку, який проходить нині курс лікування. Засновниками фонду стали золотий тренер команди «Паштар» Валерій Яременко, батько Сергія — Геннадій Щербаків, а також Володимир Тначов.**

Як відомо, два роки тому Сергій Щербаків — нападник лісбонського клубу «Спортінг», а в минулому гравець «Паштар», потрапив в автокатастрофу. З тяжкою травмою хребта він опинився в критично до ліжка. За цей час ваземля випробував багато засобів для того, щоб стати на ноги. Останній його наліз — операція у Мадриді у Дієгу. Зараз йому потрібна повторна операція, яка досить дорого коштує. А поки що він живе з братом Андрієм у передмісті португальської столиці. Різноамнітні процедури, басейн, масаж — це його щоденні будні. Чи допомагають якимсь Сергієві господарі його останнього клубу?

— «Спортінг» поки що не виплатив навіть того, що зобов'язаний був заплатити за контрактом, — розповідає батько футболіста. — Тяжка триває до цього часу. Сергій маршилює по 10 тисяч доларів на місяць, але минуло вже два роки і він нічого не одержав. Нині цим питанням займається адвокат. Однак постоно переносить терміни розгляду справи. Тому синові доводиться все час шукати якихось джерел заробіт-

ку... Нині, щоправда, клуб підпору місто для боротьби клубу — не буде щось на аразок закладу імені Щербаківа. І певна частина доходів має надходити на лікування. Вважаю, й друзям, вони не забувають про хлопця, як можуть, підтримують його. Часто віддають його колишній одноклубник Крістіан Баласко, який нині грає у бундеслізі. Трапляється, що з Іспанії приїжджає і Боббі Робсон, який свого часу був ініціатором «покупи» донецькіни в лісбонський клуб.

Руху допомоги донецькому «Португалію» простили і його друзі з «Паштар». Так, Дмитро Шутков, Олег Матвеев, Ігор Леонов та інші футболісти виявили бажання стати членами фонду Щербаківа. А керівництво команди допомагає знайти місце під майбутній магазин, у якому фонд торгуватиме продуктами і товарами з Португалії. Буде відкрито те декілька торговельних і ремонтних точок. Слід зазначити, що всі зароблені гроші, а також членські внески і пожертвування не йдуть на вкладати витрати фонду. Їх відразу після надходження на розрахунковий рахунок заправляють у лісбон. Фонд сплачуватиме всі необхідні медичні та страхові рахунки землі, котрий понав у бі-ду.

Нині у фонді працюють над створенням власної емблеми. Готують тут до випуску й відеосексти, де буде зібрано кращі епізоди матчів, відеосини колишнім гравцям за теку недовго кар'єри. А для тих, хто пам'ятає майстра аз полі, виявити бажання допомогти йому в тяжку хвилину життя, повідомлямо рахунок фонду Сергія Щербаківа: р/р 140700919 у Донбаскомбанку м. Донецька, МФО 384895, код ОКПО 24647255.

Реклама

ГАРВАРДСЬКИЙ ІНСТИТУТ УКРАЇНСЬКИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА МІЖНАРОДНИЙ ФОНД «ВІДРОДЖЕННЯ»

оголошують конкурс на отримання 10 стипендій для навчання у Гарвардському літньому українському інституті з 23 червня по 15 серпня 1997 року

До участі запрошуються аспіранти та студенти старших курсів, які займаються дослідженнями в галузі соціальних та гуманітарних наук. За докладнішими умовами конкурсу та аплікаційними формами звертатися до центрів «Освітня» Міжнародного фонду «Відродження» за такими адресами:

310003, Харків,
пр. Пушкінський, 10,
Центральна квартира
Олімпійського імені В. Верещагіна,
центр «Освітня»
тел./факс (0572) 12-92-27.
Володимир Бугайович.

320000, Львів,
пр. Тютювальна, 17,
центр «Освітня»
тел./факс (0322) 27-12-08.
Олена Калитина.

320044, Дніпропетровськ-44,
проспект К. Маркса, 35,
Дніпропетровський державний
університет, вулиця 3, кім. 30,
центр «Освітня»
тел./факс (052) 45-35-78.
Олександр Митрофанов.

270000, Одеса,
пр. Пушкінський, 24,
Одеський державний
університет, кім. 11,
центр «Освітня»
тел./факс (0482) 23-64-27.
Лариса Шенченко.

340052, Дніпро,
Богданов Т. Шевченка, 133,
кім. 502, центр «Освітня»
тел./факс (0622) 44-60-60.
88-41-48.
Валерій Селіхов.

333000, Сімферополь,
пр. Пушкінський, 5,
корпус 2, кім. 101,
центр «Освітня»
тел./факс (0652) 22-87-80.
Юрій Булавінський.

252017, Київ, пр.
Полішуківська, 68, кім. 223,
Влада київського університету
Міжнародного фонду
«Відродження»
тел./факс 225-22-31, 226-10-08.
Алла Савицька.

Кінцевий термін подачі документів — 15 квітня 1997 р.

«НАФТАЕНЕРГО ІНВЕСТ»

1. Характеристика емітента

Закрите акціонерне товариство інвестиційна компанія «Нафтенерго Інвест» засновано 22 березня 1995 р. протокол № 1, та зареєстровано виконавчим комітетом Пензської районної ради народних депутатів м. Києва 21.04.95 р. свідоцтво № 233836516.

Місцезнаходження компанії: м. Київ, вул. М. Коцюбинського, 4-Б.

Засновниками інвестиційної компанії «Нафтенерго Інвест» є товариство з обмеженою відповідальністю з іноземним капіталом «Фінстат Україна», яке володіє 2 101 871 (два мільйона сто одна тисяча вісімсот сімдесят одна) акцією на суму 10 509 355 (десять мільйонів п'ятсот дев'ять тисяч триста п'ятдесят п'ять) грн., що становить 99,95 відсотка статутного фонду товариства, і товариство з обмеженою відповідальністю з іноземним капіталом «Нафтенерго», яке володіє 1 029 (одна тисяча двісті дев'ять) акціями на суму 5 145 (п'ять тисяч сто сорок п'ять) грн., що становить 0,05 відсотка статутного фонду товариства.

Метою діяльності компанії є сприяння і участь у розвитку ринку цінних паперів та інвестицій в Україні, одержання прибутку, в тому числі в іноземній валюті, шляхом ефективного здійснення операцій з цінними паперами та інвестиціями, надання висококваліфікованих і різноманітних послуг, пов'язаних з випуском, обгоном цінних паперів, розміщенням цінних паперів клієнтам на найбільш вигідних для них умовах.

Цілями діяльності товариства є:

- здійснення комерційної діяльності на ринку цінних паперів;
- здійснення комерційної діяльності на ринку цінних паперів;
- здійснення в випуску цінних паперів;
- здійснення посередницької діяльності з приватизаційними паперами;
- надання консультативних та експертних послуг з питань інвестицій, приватизації, акціонування, інвестиційної та фінансової стратегії юридичним і фізичним особам в Україні та за кордоном.

Статутний фонд товариства становить 10 514 500 (десять мільйонів п'ятсот чотиринадцять тисяч п'ятсот) гривень, який розподіляється на 2 102 800 (два мільйона сто одна тисяча двісті) акцій номінальною вартістю 5 (п'ять) гривень, сідценою словами за рахунок грошових внесків учасників. Усі акції товариства є іменними і підлягають реєстрації у книзі реєстрації акцій товариства.

Чисельність персоналу компанії на 31.12.1996 р. становить 132 особи.

Вищим органом управління компанії є загальні збори акціонерів.

Президент компанії — Рукхський Валерій Петрович. Освіта — вища, юрист. Працює в «Нафтенерго Інвест» з березня 1995 р. До роботи в компанії працював генералним директором АТ «Українпроект». Загальний виробничий стаж — 9 років.

Головний бухгалтер — Арандаторська Вікторія Вікторівна. Освіта вища, економіст. Працює в «Нафтенерго Інвест» з березня 1995 р. До роботи в компанії працювала головним бухгалтером в Львівській філії АКБ «ІНКО». Загальний виробничий стаж — 10 років.

Контрольний орган: аудиторська фірма «Аудит-консалтинг», м. Київ, вул. Вавилівська, 9, ліцензія № 000706 Аудиторської палати України від 06.06.1996 р. ліцензія № 01 січня 1997 р. (г.р.м.).

на 01 січня 2019 р. (грн.)		
1. Особисті засоби та інші нематеріальні активи		23547254,68
Особисті засоби		103275,73
Особисті засоби		117,02
Особисті засоби		23442206,80
Особисті засоби		15265,89
2. Земля та витрати		
Земельні активи		2694784,87
Розвиток та дотримання		105939,32
Розвиток та дотримання		614468,50
Всього		3174004,18
Всього		5268527,33
1. Державні активи		
Державні активи		10514500,00
Державні активи		3823093,37
Державні активи		6442398,63
Державні активи		526747,43
Всього		6046,94
Всього		5268527,33
Загін про фінансові результати та їх використання		

акціонерного комерційного банку «МТ-Банк»

Характеристика емітента

Повна назва емітента: акціонерний комерційний банк «МТ-Банк».

Банк зареєстровано Національним банком України 6 грудня 1996 року, реєстраційний номер 77, у формі відкритого акціонерного товариства акціонерний комерційний банк «МТ-Банк».

Місце розташування банку: Україна, 315300, м. Кременчук, Полтавської обл., вул. Бутирна, 59. Телефон: 2-00-18, 2-02-67, 2-90-73.

Предметом діяльності банку є виконання банківських операцій, перелік яких установлено ст.3 Закону України «Про банки та банківську діяльність».

Баланс за 1996 фінансовий рік

АКТИВ	в млн. грн.	в тис. грн.
Стаття банку	01.01.96	01.01.97
1. Каса, кореспондентський рахунок в НБУ	17019	10321984
2. Кореспондентські рахунки в інших банках	8555997	8555997
3. Надані кредити	5226361	5226361
4. Кредити, надані іншим банкам	5821	5761200
5. Особні фонди банку	2861	153905
6. Дебіторні банкам	207	51240
7. Інші активи	7905	3081854
Всього	45588	35161811
ПАСИВ		
Стаття банку	01.01.96	01.01.97
1. Статутний фонд	8425	8000000
2. Резервний фонд	781	72794
3. Інші фонди	3002	346332
4. Кореспондентський рахунок в інших банках	861150	861150
5. Кошти клієнтів (в т.ч. вклада населення)	22492	10373044
6. Кредиторні банкам	825	1336467
7. Інші пасиви	5084	1218402
8. Пасиви банку	6979	2187522
Всього	45588	35161811

За 1996 рік АКБ «МТ-Банк» отримаво доходів 3 727 466 грн. Витрати банку становили 1 539 544 грн. Балансовий прибуток становить 2 187 922 грн. Перераховано до бюджету 656 377 грн. Чистий прибуток банку — 1 522 235 грн. Фонди банку на 1.01.1997 року становлять 8 419 126 грн., у т.ч. статутний фонд — 8 000 000 грн.

Фінансовий стан АКБ «МТ-Банк» є достатньо стійким, має потенціал до розширення залучених коштів, про що свідчать ряд показників, затверджених аудиторською фірмою «Балас» (ліцензійна АБ № 000061 від 24.03.1994 р.), згідно з проведенням аналізу фінансового стану на 01.01.1997 р.

Протягом 1996 р. АКБ «МТ-Банк» працював прибутково. Структура активів банку визначена; частка активів, що не дають доходу, в загальному підюму банку невисока. Частка дебіторської заборгованості у сукупних активах банку також незначна. Імобілізації залучених коштів на капітальні витрати банку, простроченої заборгованості за позичками у складі кредитного портфеля банку станом на 01.01.1997 р. немає. Ліквідність банку відносна: загальноприйнятні вимоги до банків. Платоспроможність банку велика. Банк має невикористані лінійні залучення додаткових депозитних рахунків.

Баланс за IV квартал 1996 р.

АКТИВ	в млн. грн.	в тис. грн.
Стаття банку	01.10.96	01.01.97
1. Каса, кореспондентський рахунок в НБУ	17019	10321984
2. Кореспондентські рахунки в інших банках	8555997	8555997
3. Надані кредити	5226361	5226361
4. Кредити, надані іншим банкам	5821	5761200
5. Особні фонди банку	2861	153905
6. Дебіторні банкам	207	51240
7. Інші активи	7905	3081854
Всього	45588	35161811

До відомо акціонерів БАТ
«Завод залізобетонних конструкцій імені С. Ковальської»:
31 березня 1997 року о 15 годині відбудуться збори акціонерів за адресою: Київ, вул. Будівничий, 7, акціонів зал БАТ.

Порядок денний:

1. Заїт про підсумки роботи товариства в 1996 році.
2. Заїт ревізійної комісії.
3. Затвердження основних показників роботи на 1997 рік.
4. Різнє.

Для участі у зборах акціонерів при собі мати:
— документ, який засвідчує особу;
— сертифікат акцій;

— документи на право власності на нерухомість (якщо є);
решис осіб).

Довідки за телефоном 294-16-92.

Віскупити акціонерне товариство «Київське електропостачання», що першої загальної збори акціонерів відбудуться 3 квітня 1997 року о 12.00 годині за адресою: м. Київ, вул. Жилианська, 83/53, клуб «Енергія». Рєстрація учасників з 8.30 до 11.00 год.

Порядок денний:

1. Заїт Провалити про результати фінансово-господарської діяльності Товариства за 1996 рік та заведення на 1997 рік.
2. Заїт Рєвизійної комісії.
3. Про розподіл прибутку.
4. Затвердження рішень Правління Товариства.

З документами, пов'язаними з порядком денним зборів, можна ознайомитися з 12.11.97 до 12.12.97 року, куди суботні та недільні дні, з 13.00 год за адресою: м. Київ, вул. Лева Толстого, 55а, АТ «Київське електропостачання».

Рєклами в газеті «Вісник України»:
Телефон: 419-93-94, 419-93-92.

ПАСИВ

Стаття банку	01.10.96	01.01.97
1. Статутний фонд	8425	8000000
2. Резервний фонд	781	72794
3. Інші фонди	3002	346332
4. Кореспондентський рахунок в інших банках	861150	861150
5. Кошти клієнтів (в т.ч. вклада населення)	22492	10373044
6. Кредиторні банкам	825	1336467
7. Інші пасиви	5084	1218402
8. Пасиви банку	6979	2187522
Всього	45588	35161811

Зареєстрований та сплачений статутний фонд банку на день прийняття рішення про випуск акцій становив 8 000 000 гривень.

Кількість службовців банку станом на 1 лютого 1997 року становила 93 особи.

Керівні посадові особи банку:
голова ради банку — Васильон С. К., освіта вища технічна, стаж роботи за фахом 32 роки; 8979
голова правління банку — Державец І. М., освіта вища економічна, стаж роботи за фахом 14 років;
головний бухгалтер банку — Сорочанко А. М., освіта вища економічна, стаж роботи за фахом 13 років.

Опис ділової активності емітента

Предметом діяльності банку є виконання банківських операцій, перелік яких установлено ст.3 Закону України «Про банки та банківську діяльність» та отримано ліцензії Національного банку України № 142 від 26.12.1996 р., в тому числі:

- залучення і розміщення грошових вкладів та кредитів; — ведення рахунків, здійснення розрахунків, касово обслуговування;
- випуск платіжних документів і ціни паперів, операції з ними;
- видача зобов'язань за третіх осіб, що передбачають їх виконання у грошовій формі;
- придбання за власні кошти засобів виробництва для передачі їх в оренду (лізинг);
- придбання права вимоги з поставки товарів і надання послуг, прийняття ризиків виконання таких вимог та їх інакша (факторинг);
- відповідно до встановлених правил здійснення операцій з іноземною валютою в Україні та поза її межками;
- надання консультативних послуг.

Аудиторською фірмою «Балас» (ліцензійна АБ № 000061 від 24.03.1994 р.), згідно з проведенням аналізу ділової активності станом на 01.01.1997 р., затверджено, що діяльність банку є такою, що відіває вигодам чинного законодавства України, зокрема Закону України «Про банки та банківську діяльність», та нормативним актам Національного банку України.

Дані про емісію цінних паперів

Відповідно до рішення загальних зборів акціонерів (протокол від 16 грудня 1996 року, № 2) здійснюється випуск акцій на загальну суму 7 100 000 (сім мільйонів сто тисяч) гривень, що є другою емісією для банку і має на мету доведення обсягу статутного фонду банку до 15 100 000 (п'ятнадцяти мільйонів сто тисяч) гривень.

Фінансові ресурси, залучені від емісії, буде використано для розширення можливостей банку в наданні банківських послуг відповідно до винного загального законодавства України та нормативних актів Національного банку України, для зростання масштабів діяльності банку з метою захисту інтересів акціонерів, клієнтів та вкладників банку.

Характеристика акцій, що випускаються: прості іменні акції кількістю 710 000 одиниць номінальною вартістю 10

гривень кожна акція, серія ІІ №№ з 000001 по 710000, номінальна вартість другої емісії становить 7 100 000 грн. Акції випускаються у паперовій формі. Акціонерів будуть одержувати сертифікат на загальну кількість належних йому акцій.

Акції розповсюджуються шляхом відкритої передплати. Повідомлення про випуск акцій публікується у встановленій законодавством формі. Передплата оформляється за місцем розташування банку.

Передплата триває з 28 лютого 1997 р. по 28 березня 1997 р. Акціонери банку мають переважне право на придбання акцій, що випускаються. Плановано розмити акції за номінальною вартістю. У разі дострокового досягнення заявленого обсягу емісії передплата може бути достроково припинено рішенням установчих зборів. Якщо протягом строку передплати не вдалося покрити передплату 60 відсотків акцій, передплата вважається такою, що не відбулася, в особам, що передплатили акції, протягом 30 днів повертають внесені кошти.

Якщо передплата акцій перевищує вартість заявленої статутного фонду, установчі збори можуть затвердити чи відхилити заявку у передплату.

Відмова у передплаті проводиться згідно з переліком передплатників з цієї переліку.

Особи, що бажали придбати акції 2-ї емісії, повинні оплатити 30 відсотків їх вартості, залишок вартості акцій сплачується не пізніше року для реєстрації змін до статуту банку.

Виснаслід першої емісії акцій АКБ «МТ-Банк» (свідчення про реєстрацію випуску цінних паперів № 251/1/96 видане 18.12.1996 р. Державною комісією з цінних паперів та фондовому ринку) номінальною вартістю 8 000 000 (вісім мільйонів) грн., залучило 800 000 простих іменних акцій номінальною вартістю 10 гривень кожна, акції повністю сплачено, у тому числі у власності керівних працівників є 1 267 акцій.

Акціонери банку мають право:

- на одержання частини прибутку у вигляді дивідендів, на участь у розподілі майна в разі ліквідації банку, на участь у управлінні банком особисто чи через своїх представників;
- на вихід із складу акціонерів;
- на отримання інформації про поточну діяльність банку.

Збори акціонерів правомочні, якщо в них беруть участь акціонери, що мають більш як 60 відсотків голосів. Одна акція — один голос.

Прибутком, який залишився після формування фондів, розподіляють як дивіденди пропорційно до кількості акцій. Розмір дивідендів на одну акцію банку визначають збори акціонерів. Виплата дивідендів відбувається за результатами господарської діяльності за рік шляхом перерахування коштів на вказані акціонерні рахунки або через касу банку.

Чинники ризиків

- Чинниками ризиків є:
- невідповідність урядових рішень щодо діяльності комерційних банків;
- зміни податкової політики щодо підвіщення рівня оподаткування комерційних банків;
- неелісність і неефективність заходів економічної реформи;
- загострення проблеми платоспроможності підприємств.

К сведению общественности

Державне підприємство з міжнародної інвестиційної корпорації філіал дочернього підприємства з міжнародної інвестиційної корпорації «Київська енергетична компанія» в Національну комісію по вопросам регулювання електроенергетики України з прохотою о видаче ліцензії на осуществление предпринимательской деятельности, связанной с поставкой электрической энергии по регулирующему тарифу на территории Украины.

Поточний адрес: г. Куровское, Днєпрої обл., ул. Менишкова, 3.
Телефакс: (0622) 35-40-68.

Зміни

до інформації про четвертий випуск простих іменних акцій акціонерного банку «Полісся».

Передплата проводиться в період з 14.11.1996 р. по 14.05.1997 р. включно.

Правління БАТ «Зовнішньоторговельна фірма КраЗ»

повідомляє, що загальні збори акціонерів відбудуться 9 квітня 1997 року о 15 годині за адресою: Полтавська обл., Кременчук, вул. Київська, 62, у приміщенні учбового корпусу ХК «Алкоголь» (конференц-зал). Рєстрація акціонерів з 14.00 до 14.45.

Порядок денний:

1. Заїт Провалити про результати фінансово-господарської діяльності у 1996 році та основні напрями діяльності на 1997 рік.
2. Заїт ревізійної комісії.
3. Про прибутков акціонерного товариства в 1996 році.
4. Затвердження розмірів надрукування фондів на 1997 рік.

Порядок денний:

1. Заїт Провалити про результати фінансово-господарської діяльності у 1996 році та основні напрями діяльності на 1997 рік.
2. Заїт ревізійної комісії.
3. Про прибутков акціонерного товариства в 1996 році.
4. Затвердження розмірів надрукування фондів на 1997 рік.

Порядок денний:

1. Заїт Провалити про результати фінансово-господарської діяльності у 1996 році та основні напрями діяльності на 1997 рік.
2. Заїт ревізійної комісії.
3. Про прибутков акціонерного товариства в 1996 році.
4. Затвердження розмірів надрукування фондів на 1997 рік.

Порядок денний:

1. Заїт Провалити про результати фінансово-господарської діяльності у 1996 році та основні напрями діяльності на 1997 рік.
2. Заїт ревізійної комісії.
3. Про прибутков акціонерного товариства в 1996 році.
4. Затвердження розмірів надрукування фондів на 1997 рік.

Порядок денний:

1. Заїт Провалити про результати фінансово-господарської діяльності у 1996 році та основні напрями діяльності на 1997 рік.
2. Заїт ревізійної комісії.
3. Про прибутков акціонерного товариства в 1996 році.
4. Затвердження розмірів надрукування фондів на 1997 рік.

Порядок денний:

1. Заїт Провалити про результати фінансово-господарської діяльності у 1996 році та основні напрями діяльності на 1997 рік.
2. Заїт ревізійної комісії.
3. Про прибутков акціонерного товариства в 1996 році.
4. Затвердження розмірів надрукування фондів на 1997 рік.

